

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 26ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Ενώ βρισκόντουσαν σε εξέλιξη και αυτή την εβδομάδα οι κινητοποιήσεις των εργατών της ΝΑΥΣΙ, μας ήρθε από την Ισπανία το ανοιχτό κάλεσμα της ΑΙΤ. Η τεράστια ανάγκη για την μεγιστοποίηση των ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων στην Ελλάδα συναντιέται με το διεθνιστικό μήνυμα των ισπανικών συντρόφων.

Είναι εξάλλου στην Ισπανία που αυτή την περίοδο οι εργάτες των ναυπηγείων δίνουν την δικιά τους αντίστοιχη μάχη, αν και με όρους αγώνα αρκετά διαφορετικούς απ' ό,τι εδώ. Την στιγμή που το κεφάλαιο διεξάγει εναντίον τον πόλεμο ενάντια στις κοινωνίες, η διεθνιστική αλληλεγγύη προβάλλει σαν στοιχειώδης όρος του ταξικού αγώνα. Από τις θάλασσες του καντίθ στις παραγμένες συνειδήσεις της ελληνικής κοινωνίας...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Η ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ των εργατών-ανέργων στον Πειραιά την προηγούμενη εβδομάδα και η τροπή που πήραν μέσα από τις βίαιες συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους, κατέδειξαν με τον πιο φανερό τρόπο αυτό που συστηματικά κράτος-κόμματα-συνδικαλιστική ηγεσία προσπαθούν να καταστείλουν, να καναλιζά-

ρουν, να χειραγωγήσουν. Την προοπτική της αντίστασης και του αγώνα μέσα στη σημερινή οδυνηρή πραγματικότητα σαν την μόνη ελπίδα για την κοινωνία απέναντι στο όλο και πιο απάνθρωπο καθεστώς εκμετάλλευσης.

Σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος, "προοδευτικός" και μη, καθώς και ΜΜΕ προσπαθούν να απο-

κρύψουν την αλήθεια, να συκοφαντήσουν ή να εισπράξουν προς όφελος τους (βλ. ΚΚΕ) το περιεχόμενο αυτού του αγώνα. Παρουσιάζουν τους εργάτες σαν θύματα της κρατικής βίας μειώνοντας έτσι τη σημασία του γεγονότος ότι οι εργάτες δεν κάθισαν με σταυρωμένα χέρια απέ-

συνέχεια στην 4η σελίδα

ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ (ΑΙΤ)

Αγαπητοί σύντροφοι, όταν τον περασμένο Ιούνη, αναλάβαμε τη Γραμματεία της ΑΙΤ, θέσαμε σαν σημαντικό τμήμα των καθηκόντων μας τη σύσφιξη ή τη δημιουργία σχέσεων με ελευθεριακές ομάδες -ειδικά με αναρχοσυνδικαλιστικές σε ολόκληρο τον κό-

σμο- αρχίζοντας από όσες μας είναι γνωστές μέσα από διάφορων ειδών επαφές. Στοχεύουμε στην αύξηση της αποτελεσματικότητας, στην αμοιβαία υποστήριξη, στην ευρύτερη διάδοση των αναρχικών και αναρχοσυνδικαλιστικών πεποιθήσεων.

Θέλουμε λοιπόν να είμαστε σε επαφή μαζί σας, κάτι που θα μπορέσει να μας επιτρέψει να αποκτήσουμε μια καλύτερη εικόνα του ελευθεριακού κινήματος και να έχουμε βελτιωμένες διεθνείς επαφές και αλληλοπληροφόρηση μέσα από τα τμήματα της ΑΙΤ.

Μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα αν υπάρχει κάποια ομάδα ή άτομα πρόθυμα να αναλάβουν πρωτοβουλίες δράσης για την οργάνωση του αναρχοσυνδικαλισμού, σχηματίζοντας για παράδειγμα ομάδες «Φίλων της Διεθνούς» στην κατεύ-

θυνση μιας μελλοντικής τους μετεξέλιξης σε τμήματα της Διεθνούς. Εμείς είμαστε στη διάθεσή σας για οποιοδήποτε είδος συνεργασίας.

Με αδελφικούς χαιρετισμούς,
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΙΤ

Διεύθυνση επικοινωνίας: ΑΙΤ, Ρο ΑΛΒΕΡΤΟ PALACIOS, 2/ 28021 MADRID/ ESPANA - Τηλ.: 00341-7970424/ Fax: 00341-5052183

ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Γράμμα του Ν.Καρανίκα

"Σεβόμενος τις απόψεις μου, και τον εαυτό μου και αρνούμενος να τον διαθέσω σε ένα μηχανισμό που προετοιμάζει τον επόμενο πόλεμο, βρέθηκα αντιμέτωπος με τον περιπλοκότερο θεσμό."

Σελ. 3

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΙ ΧΩΡΟΙ

Κάλεσμα για παρέμβαση

Σε μια εποχή που η επίθεση του κεφαλαίου εκδηλώνεται έντονα σε όλους τους παραγωγικούς χώρους, η απουσία μας από τις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων που ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη και σίγουρα θα έχουν μέλλον είναι στρατηγικό λάθος.

Σελ. 4

ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΧΑΝ

Μαύρη εξουσία

Η "αμφιλεγόμενη" προσωπικότητα του Φάραχαν εκπλήσσει, ιδίως όταν εκφράζεται υπέρ του Χίτλερ (!) και κατά των Εβραίων κ.λπ. Άλλοι καιροί, άλλα ήθη..

Σελ. 5

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

1 Ενός κακού, μύρια έπονται. Αυτό είναι γνωστό. Επρεπε να περάσουν 3.5 μήνες ώστε με τη βοήθεια των νέων Μανιαδάκηδων της Ασφάλειας, να κατανοήσουμε και κάτι ακόμα. Ενός κακού, μύρια κατασκευάζονται.

2 Δεν υπάρχει κάτι που να μας εκπλήσσει. Ούτε η τακτική της αστυνομίας, ούτε οι στιγμένες καταθέσεις, ούτε η ξεφτίλα και η μικρότητα ανθρώπων, που για εξασφάλισουν λίγη αστυνομική και δικαστική ελεημοσύνη, καταστρέφουν όποιον τους υποδείξουν. Τέτοιες καταστάσεις τις γνωρίζαμε κι από πριν. Απλά μέσα στη φυλακή συνήθισε το μάτι μας.

3 Αποπειραθήκαμε να ληστέψουμε την τράπεζα Αθηνών στη Δάφνη. Δεν τα καταφέραμε και βρεθήκαμε στη φυλακή. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη της πράξης μας. Μπορεί να μη μας προκα-

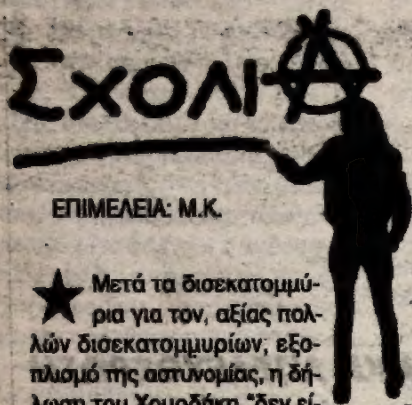
λεί έκπληξη, μας προκαλεί όμως στεναχώρια και οργή το γεγονός πως η πράξη μας αυτή έδωσε την ευκαιρία στην αστυνομία να στήσει ένα ολόκληρο θέατρο σκιών που, εκτός από το να χώσει εμάς βαθύτερα στο λάκκο, στέλνει στη φυλακή κι έναν άνθρωπο που το μόνιμο (και μοναδικό) του έγκλημα ήταν η πολυετής και σταθερή πάλη του για ένα διαφορετικό κόσμο...

4 Τη σύλληψη μας ακολούθησε η ανάκριση. Από τη στιγμή που διαπιστώθηκε πως ο ένας από εμάς είναι αναρχικός η ανάκριση άλλαξε μονοπάτι. Μια σειρά ανθρώπων και γεγονότων άρχισαν να παρελαύνουν μπροστά μας ζητώντας "πληροφορίες", "ακρες", "δράστες". Τα υποσχόμενα ανταλλάγματα πλούσια: "θα σας κόψουμε κατηγορίες", "δεν θα σας φορτώσουμε άλλες" και "αν είσατε έξυπνοι...". Στην κορυφή των "επικηρυγμένων" φιγουράριζε ο Κώστας Καλαρέμας. Αφού τον στόλισαν με διάφορα κοσμητικά

επίθετα, αφού μας δήλωσαν πως "θα τελειώσουμε μ' αυτόν", αφού τον συσχέτιζαν με ένα σωρό σχιζοφρενικές υποθέσεις κατέληξαν, όταν ο Χρυσοστόμου συνέχιζε να λέει πως με τον Καλαρέμα είχε μια απλή γνωριμία και δεν ξέρει τίποτα, να του πουν "εντάξει Χρυσοστόμου, μόνος σου βάζεις το αγγούρι..."

5 Στο πρόσωπο του Αγγελίδη βρήκαν την κότα με τα χρυσά αυγά. Μετά από 4 αλληλοδιαδεχόμενες καταθέσεις κατάφεραν να στήσουν, με την υπογραφή του, μια σκηνοθεσία που "καίει" και εμάς και τον Καλαρέμα. Φυσικά, και, επειδή η ευφύια ουδέποτε πάγκραε στην Αλεξάνδρα οι αντιφάσεις είναι τρομερές. Ανάλογη είναι και η "γενναιοδωρία" της αστυνομίας. Ο Αγγελίδης παρά τις καταθέσεις μαρτύρων χρεώνεται μόνο τις δυο τελευταίες ληστές της Εμπορικής, τα όπλα που βρέθηκαν σπίτι του

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ.Κ.

★ Μετά τα δισεκατομμύρια για τον, αξίας πολλών δισεκατομμυρίων, εξοπλισμό της αστυνομίας, η δήλωση του Χουρδάκη "δεν είναι πολυτέλεια, είναι απόλυτη ανάγκη για το κοινωνικό σύνολο μια εξοπλισμένη και καλά εκπαιδευμένη αστυνομία. Το έγκλημα εξελίσσεται και απειλεί, αλίμονο, αν η αστυνομία μένει θεατής". Πάντα υπήρχε μία σύγχυση για το ποιοι αποτελούν το κοινωνικό σύνολο και ποιοι τους εχθρούς αυτού του συνόλου, σύμφωνα με την αστυνομία. Μετά τα πρόσφατα παραδείγματα των εργαζομένων στη ΝΑΥΣΙ, μπορούμε πλέον να φτάσουμε σε ασφαλή συμπεράσματα εχθροί του "κοινωνικού συνόλου" αποτελούν οι εργάτες, οι άνεργοι, οι μετανάστες, οι νέοι, οι καταληψίες, κλπ...

★ Δύο νέα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα στα Κιούρκα της Αττικής ο απολογισμός των τελευταίων ημερών. Για να μην ξεχνάμε τον "φόρο τιμής" που πληρώνεται καθημερινά, όχι "στις ασφάλτους" αλλά στο βωμό του κέρδους και ο οποίος ανέρχεται σε 4.852 νεκρούς, μόνο για το 1994...

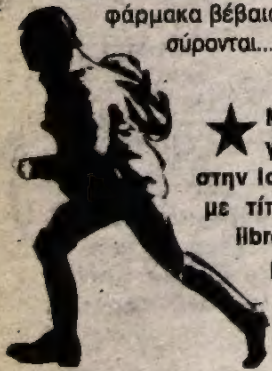
★ Στον απόηχο των "βιασμών" δεν έχουμε παρά να εκφράσουμε την αγρία μας για την "ευαισθησία" που επέδειξαν τα Μ.Μ.Ε. Κατανοώντας έναν από τους βασικούς νόμους της αγοράς, αυτού που λέει, ότι "το σεξ πουλάει" έψαξαν κάθε γωνιά της Ελλάδας για να πληροφορήσουν τους αναγνώστες, ακροατές, θεατές τους για όσες ανώμαλες, χυδαίες, βίαιες, περιπτώσεις βιασμών περιελάμβαναν οι ημέρες. Στις τελευταίες σελίδες των εφημερίδων, δεν έλειψαν βέβαια οι γνωστές "ροζ αγγελίες". Αυτού του είδους οι βιασμοί όμως, δεν είναι από αυτούς που γίνονται πρωτοσέλιδα...

★ Πάνω από 20 περιπτώσεις λογοκρισίας προσβολής ή και ποινικής δίωξης ενάντιον δημοσιογράφων και μέσω μαζικής ενημέρωσης για ομοφυλόφιλους σε 14 χώρες καταγγέλλει η επιτροπή προστασίας δημοσιογράφων για την περίοδο 1990-1995.

Είπαμε, ό,τι πουλιέται στις "αστικές" εφημερίδες είναι αρκετά "ροζ". Τι τα χρειάζονται τα "δικά τους" έντυπα;

★ Επτά μάρκες αντισυλληπτικών φαρμάκων κυκλοφορούν, οι οποίες, εκτός των γνωστών παρενεργειών, προκαλούν σε ποσοστό 50% θρομβώσεις στα κάτω άκρα. Κι όπως όλα τα επικίνδυνα φάρμακα βέβαια, ακόμα αποσύρονται...

★ Μάθαμε ότι γυρίστηκε στην Ισπανία ταινία με τίτλο "mujeres libres". Την περιμένουμε με αγωνία...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

συνέχεια από την 1η σελίδα

φορτώνονται (χωρίς καν αποτυπώματα) στον Καλαρέμα με δύο λόγια, τα αποτελέσματα μια συμφωνίας κυρίων...

6 Η υπόθεση όμως κάθε άλλο παρά νομικιστική είναι. Όσο κι αν προσπαθεί η αστυνομία και το κράτος να κουκουλώσουν τις προθέσεις του μέσα σε ποινικούς κώδικες και συμφωνημένες ομολογίες η αλήθεια είναι, και υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που αποκαλύφθηκε τα τελευταία χρόνια η μαγία τους, ότι προσπαθούν να θέ-

σουν με κάθε τρόπο "εκτός μάχης" όσους η πρακτική και οι αντιλήψεις τους (με πείσμα) δεν υποτάσσονται στη δημοκρατική μεταμφίεση μιας άρρωστης και εγκληματογόνας κοινωνίας καθώς και των νταβατζήδων της. Ο Κώστας Καλαρέμας είναι μια κραυγαλέα περίπτωση.

7 Υπάρχουν πολλά ροζ μπαλέτα, πολλά κασετόφωνα, πολλά ναρκωτικά για να αποδείξει η ΕΛ.ΑΣ. το επιχειρηματικό της πνεύμα. Τώρα βέβαια, χρειάζονται και οι βάρβαροι. Κι αφού δεν υ-

πάρχει "οργανωμένο έγκλημα" (που τουλάχιστον να μην κερδίζει απ' αυτό η ΕΛ.ΑΣ.) οι αναρχικοί είναι οι επόμενοι στη λίστα. Το παράμυθι των "συνήθων υπόπτων" αποδείχτηκε αναποτελεσματικό. Σειρά έχουν τα "εγκλήματα" και οι "ληστείες". Προφανώς οι αναρχικοί άλλαξαν απότομα συνήθειες...

8 Υπολογίζουν όμως χωρίς τον ξενοδόχο. Γιατί υπάρχουν άτομα που οι αξίες και η ηθική τους δεν εκπίπτει στην αναζήτηση ελεημοσύνης και στην μικρότητα του φτωχορουφιάνου. Για όλα αυτά τα

άτομα, το Εξοκέπασμα των τακτικών της αστυνομίας και η αλληλεγγύη τους απέναντι σε κάθε θύμα της είναι όχι μόνο υποχρέωση αλλά και ελπίδα. Ο Κώστας Καλαρέμας βρισκόμενος ήδη σε απεργία πείνας, ζητά την άμεση απελευθέρωση του. Πρέπει να την κερδίσει. Για όσους αρέσκονται στα εύκολα λόγια η απάντηση είναι απλή: Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

Μάριος Χρυσόστομος,
Σπύρος Δαπέργολας

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Από την Παρασκευή 6/10 ο σύντροφος μας Κώστας Καλαρέμας είναι δέσμιος των μηχανισμών της κρατικής καταστολής. Η Ασφάλεια του προσάπτει την κατηγορία της ένοπλης ληστείας δύο τραπεζών. Το μόνο "στοιχείο" πάνω στο οποίο έχει στηριχτεί το ασφαλίτικο σενάριο είναι η υπαγορευμένη κατάθεση κάποιου Χ. Αγγελίδη ο οποίος συνελήφθη μετά από έφοδο της αστυνομίας στο σπίτι του. Μέσα από ένα γαιτανάκι κατατρομοκράτησης, εκβιασμών, παραπλάνησης και υποσχέσεων για ευνοϊκή δικαστική μεταχείριση, η Ασφάλεια εκμαιεύει απ' τον Αγγελίδη μια κατάσταση με την οποία υποδεικνύει το σύντροφο Καλαρέμα ως συνεργό του, σε ληστεία που διέπραξε σε υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας. Για να γίνει κατανοητή η απύθμενη φαιδρότητα της κατάθεσης Αγγελίδη, είναι σκόπιμο να τονιστούν δύο σημεία

α) Ο Αγγελίδης δίνει τέσσερις διαδοχικές καταθέσεις κατά τη διάρκεια της προανάκρισης. Σε κάθε μία προστίθενται νέες "λεπτομέρειες" για να γίνει πιο πιστευτή η κατηγορία σε βάρος του Καλαρέμα.

β) Ο ίδιος ο Αγγελίδης στην κα-

τάθεση του δηλώνει ευθαρσώς ότι δεν έχει φιλικές σχέσεις με τον Καλαρέμα, δεν γνωρίζει το επίθετό του, ούτε και τη διεύθυνση της κατοικίας του. Το μόνο που τους ενώνει είναι κάποιες κοινές συναναστροφές.

Είναι λοιπόν πασιφανές ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα στημένη υπόθεση σε βάρος αγωνιστή του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου. Από πού όμως απορρέει και πού αποσκοπεί αυτή η καινούργια σκευωρία;

Η ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Η ριζική αναδιάρθρωση της κυριαρχίας που βρίσκεται σε εξέλιξη, μεταβάλλει άρδην το τοπίο των κοινωνικών συσχετισμών. Η αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου σε βάρος των οικονομικά ασθενέστερων, η ραγδαία εμπορευματοποίηση της κάθε πτυχής της καθημερινότητας κι ο περιορισμός των όποιων ψυγμάτων κοινωνικών δικαιωμάτων, φέρνουν πλέον σε απελπιστική κατάσταση τις τάξεις των καταπιεσμένων. Είναι εύκολως κατανοητό ότι οι νέοι όροι της κυριαρχίας δε μπορούν να επιβληθούν χωρίς να συναντήσουν την αντίσταση των άμεσα θιγόμενων κοινωνικών στρωμάτων. Γίνεται

λοιπόν προσπάθεια να αποδυναμωθεί αυτή η αντίσταση μέσα από την όξυνση της καταστολής. Μια όξυνση που εκδηλώνεται σαν:

α) Δημιουργία τρομοκρατικών θεσμών ολοκληρωτικής υφής. Η συνθήκη του Σένγκεν, η EUROPOL, οι διάφορες "αντιτρομοκρατικές" υπηρεσίες, καθιστούν την καταστολή διακρατική, συντονισμένη, ευέλικτη και -κυρίως- ανεξέλεγκτη από τον όποιο κοινωνικό έλεγχο. Κάθε έννοια πολιτικής δράσης, ελεύθερης κοινωνικής συμμετοχής και προσωπικών σχέσεων, ισοπεδώνεται.

β) Εξουχρονισμός των αστυνομικών μηχανισμών. Η μετατροπή της πληροφορικής σε κύριο εργαλείο αστυνόμευσης και η αγορά μοντέρνου εξοπλισμού -αυτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, ελικόπτερα, περιστροφικά κλπ- καταδεικνύουν την επιδίωξη των κατασταλτικών μηχανισμών να ακρολουθήσουν το πνεύμα των καιρών. Η καταστολή προσπαθεί να βρεθεί ένα βήμα μπροστά από την κοινωνία χρησιμοποιώντας τη σύγχρονη τεχνολογία.

γ) Ολική εξόντωση των πολιτικών υποκειμένων που συνειδητά βρίσκονται εδώ και χρόνια στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών συ-

γκρούσεων. Με όπλα την τρομοκρατία και την συκοφάντηση, η εξουσία επιχειρεί να συντρίψει τον αναρχικό χώρο αλλά και κάθε άνθρωπο που αντιστέκεται στη βαρβαρότητα έχοντας το όραμα μιας άλλης κοινωνίας. Η τετραετής καταδίκη του αρνητή στράτευσης Καρανίκας, η δωδεκαετής κάθειρξη του διαδηλωτή Κρητικόπουλου, η παρατεινόμενη προφυλάκιση του μαθητή Καρατζά, η εξωφρενική διάγκωση των υποθέσεων των Δαπέργολα-Χρυσόστομου όπως επίσης και αυτής του Στρατηγόπουλου, η συνεχιζόμενη ομηρία του Καμπούρη, η δικαστική οδύσσεια του Μπαλάφα και τέλος η σκευωρία της οποίας θύμα είναι ο Καλαρέμας αποτελούν κομμάτι του ίδιου παζλ. Δηλαδή του κρατικού σχεδιασμού για συντριβή των κοινωνικών αντιστάσεων. Απέναντι στις μεθοδεύσεις της εξουσίας οι αναρχικοί οφείλουν να παραμερίσουν τους κάθε λογής κατακερματισμούς και να οργανώσουν την αλληλεγγύη τους προς τους φυλακισμένους συντρόφους. Η απεργία πείνας του Κώστα Καλαρέμα δεν αφήνει περιθώρια χρονοτριβών.

Οι Ινδιάνοι αντιστέκονται...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ των πατροπαράδοτων εποχικών γιορτών των Ινδιάνων στη δυτική καναδική επαρχία της βρετανικής Κολομβίας, οι "επισκεπείς" Ινδιάνοι στρατοπέδευαν στις όχθες της λίμνης Γκούσταφσεν, με προθέσεις μόνιμης εγκατάστασης.

Όταν ο ιδιοκτήτης της περιοχής φώναξε τους μπάτσους για να "καθαρίσουν", τα έφιππα τμήματα, τα τεθωρακισμένα, τα ελικόπτερα και η ειδική αντιτρομοκρατική ομάδα που κατέφθασαν, βρέθηκαν μπροστά σε μια δυσάρεστη έκπληξη: Πάνοπλους Ινδιάνους να τους περιμένουν, οι οποίοι δε δίστασαν να ανοίξουν πυρ...

Τα επεισόδια αυτά δεν είναι τα μοναδικά μιας και το καλοκαίρι που μας πέρασε χαρακτηρίζεται "θερμό". Πολλές Ινδιάνικες φυλές ήρθαν σε σύγκρουση, όχι μόνο με την αστυνομία, αλλά και με την ίδια την πολιτική ηγεσία των Ινδιάνων. Τον περασμένο μήνα για παράδειγμα, 100 νεαροί Μοχόκ επαναστάτησαν στον καταυλισμό Καναγουόκι, όταν υπογράφηκε συμφωνία σχετική με τα δικαιώματα μιας ανεξάρτητης αστυνομικής δύναμης αυτόχθονων, μεταξύ του υπεύθυνου των αστυνομικών δυνάμεων και του συμβούλου της φυλής. Κατέστρεψαν αυτοκίνητα και αποπειράθηκαν να δέσουν τον ίδιο τον υπουργό...

Γράμμα του αρνητή στράτευσης Νίκου Καρανίκα....

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΣΚΕΨΗ μετά την απόφαση του διαρκούς στρατοδικείου Θεσσαλονίκης για 4 χρόνια άνευ αναστολής και άρνησης του ανασταλτικού χαρακτήρα της έφεσης ήταν: Κουράγιο.

Κουράγιο για μένα, που καλούμαι στους σημερινούς χαλεπούς καιρούς να σταθώ συνεπής στις απόψεις και στους αγώνες για μια ανθρώπινη κοινωνία και κουράγιο για τον επόμενο.

Οι καιροί είναι δύσκολοι για κοινωνικούς αγώνες, αφού αυτά τείνουν να γίνουν μοναχικοί. Σε αντίθεση με την ανάγκη για δύναμη αυτών των αγώνων για πολύπλευρη αντίσταση για ύπαρξη προτάσεων διεξόδου από αυτήν την κρίση, για δημιουργία συνθηκών που θα φέρουν το αγωνιστικό επαναστατικό υποκείμενο στις ευθύνες του για το σήμερα και το αύριο της κοινωνίας, θέλοντας να την αλλάξει και όχι απλά να την ερμηνεύσει. Μια υπόθεση που, ενώ δεν είναι εύκολη, η ίδια η ανάγκη θα την κάνει πραγματοποιήσιμη.

Οι καιροί μοιάζουν να είναι ίδιοι, ενώ όλο και δεν ταιριάζουν. Στην υπόθεσή "μου" καλούμαι να πάρω

θέση απέναντι στο κοινωνικό πολιτικό υποκείμενο, με μεγαλύτερη προσοχή απ' ό,τι απέναντι στους μηχανισμούς στήριξης του κράτους.

Καλούμαι να διευκρινίσω την πολιτική μου άποψη απέναντι στην άρνηση στράτευσης με τρόπο που θα ενώνει και όχι να διασπάει το κίνημα αλληλεγγύης που -τυχόν- θα υπάρξει ενώπιον του εφετείου.

Αρχικά, είχα διαφωνήσει και δημόσια με την απαίτηση αυτή από πλευράς συντρόφων. Τελικά διαπίστωσα, ότι οι καιροί είναι ακόμη πιο δύσκολοι αφού απαιτείται ταύτιση για να υπάρξει αλληλεγγύη στο αίτημά μου για απελευθέρωση και καταστεί αναγκαία την τοποθέτησή μου.

Ίσως αργότερα να είναι αυτόνομο το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του ανθρώπου -από τον ίδιο και όχι από εταίρους και αντιπάλους.

Η άρνησή μου να στρατευτώ και να υπηρετήσω τις ένοπλες δυνάμεις ήταν αποτέλεσμα στάσης ζωής που επέλεξα για τον εαυτό μου - "τοποθετούμενος" σε μια κοινωνία που δεν την επέλεξα -

με όραμα μια κοινωνία δίχως στρατούς, σύνορα, πολέμους. Μια κοινωνία των πολιτών που αυτόνομα θα αυτοδιαχειρίζονται τον τόπο όπου ζούν σε μια ομόσπονδη συνείδηση, θα σέβονται κάθε ύπαρξη, κάθε διαφορετικότητα και με σεβασμό στο περιβάλλον. Μια κοινωνία, που θα ζει δίχως την κυριαρχία κάποιων, αλλά με συνοχή και συνεννόηση.

Σεβόμενος τις απόψεις μου, και τον εαυτό μου και αρνούμενος να τον διαθέσω σε ένα μηχανισμό που προετοιμάζει τον επόμενο πόλεμο, που δε μου ταιριάζει αισθητικά - ηθικά και που είναι μέσω κυριαρχίας απέναντι στους λαούς, βρέθηκα αντιμέτωπος με τον περιπλοκότερο θεσμό. Ένα θεσμό, που αναπαράγει τη βία μετατρέποντας τη νεολαία και κάθε νεολαία σε υποπρολεταριάτο υποχρεώνοντας την με τη βία και δημιουργώντας ιδεολογήματα περί έθνους, πατρίδας και εξωτερικών (:) κινδύνων να τον υπηρετεί. Εγώ αρνήθηκα να παίξω τον ρόλο του υπηκόου-δούλου και να υπηρετήσω τα συμφέροντά τους, καταγγέλλοντας το στρατό και τον εθνικισμό που καλλιεργούν εις βάρος της κοινωνίας και του πολιτισμού.

Το διάστημα που είμαι φυλακή και ενόψει της δικής εκφράστηκε αλληλεγγύη με αίτημα την αποφυλάκισή μου αλλά προφανώς δεν ήταν "ικανή" για να αλλάξει το αποτέλεσμα. Το στρατοδικείο και η κυβέρνηση (υπουργείο) αγνόησε τα πάντα και στράφηκε εναντίον μου με τρόπους που τους αρμόζει: τιμωρώντας με.

Αγνόησε ψήφισμα από διεθνείς οργανισμούς, την υπεράσπισή μου, τους μάρτυρες, που έκφρασαν ευρύτερα κοινωνικά κινήματα και χώρους και προχώρησε σε καταδίκη 4 χρόνων. Αυτή είναι η δικαιοσύνη, αυτή είναι η κοινωνία που πρεσβεύουν οι κυρίαρχοι οι οποίοι καταστέλλουν κάθε πολίτη, που αγωνίζεται για ένα ανθρώπινο πολιτισμένο αύριο.

Βλέπω δύσκολα να αλλάζει η κατάσταση, αφού αρχικά ζούμε στον "πολιτισμό" της βαρβαρότητας τους, της σήψης και της λοβιτούρας. Και γιατί η κοινωνική αλληλεγγύη είναι ανίσχυρη μπρος στην καταισχύν των κυρίαρχων πολιτικών και των MEDIA.

Εύχομαι με τον καιρό να αντιστραφούν οι όροι και η κοινωνική αντίσταση να υψώσει μεγαλύτερο ανάστημα απ' αυτούς, που "λεη-

λατούν την ύπαρξή μας". Φέρνοντας στο προσκήνιο τους πολίτες των κοινωνικών κινήσεων να διεκδικούν ένα μέλλον ανθρώπινο και αλληλέγγυο.

Ένα "αύριο" που οι κοινωνικοί αγώνες θα εμπνεύσουν ξανά όχι μόνο τους δημιουργούς καλλιτέχνες αλλά και τους ανθρώπους της εργασίας οι οποίοι που σήμερα έχουν εγκλωβιστεί στο σπίτι τους κάνοντας ζάπινγκ και βρίζοντας στα δελτία ειδήσεων.

Μέσα από τις φυλακές ίσως είναι ευκολότερο να κάνω κριτική μα μου είναι αδύνατο να υπάξω στις μικρές και μεγάλες "πρωτοβουλίες" για ένα πολιτισμένο αύριο αφού στερούμαι βίαια την ελευθερία μου.

Και αν επικαλούμαι την απελευθέρωσή μου είναι γιατί θεωρώ, ότι είμαι χρησιμότερος έξω και αρνούμαι να αποδεχτώ όποιο αδίκημα μου χρεώνουν, πιστεύοντας, ότι η συνείδηση δεν φυλακίζεται, δε δικάζεται παρά μόνο απελευθερώνει.

Νίκος Καρανίκας
Στρ. Φυλακές Παύλου Μελά
11-11-1995

Απεργία πείνας του Khristian Klar

Ο CHRISTIAN KLAR είναι ένας από τα μέλη της RAF που βρίσκεται στη φυλακή. Βρισκόταν σε πλήρη απομόνωση από το 1983 μέχρι το 1989 στον 7ο όροφο της φυλακής Stuttgart Starmheim. Μετά την τελευταία απεργία πείνας που είχαν κάνει όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρθηκε στο Bruschal. Εκεί μπορούσε να βρίσκεται σε επικοινωνία με άλλους δύο πολιτικούς κρατούμενους μέχρι και το 1992. Κατά τους τελευταίους μήνες οι συνθήκες φυλάκισης του άρχισαν να γίνονται ξανά όπως παλιά. Έξι επισκεπτήρια του απαγορεύτηκαν όπως και το να δέχεται παραπάνω από ένα άτομο στο επισκεπτήριο του, να κάνει τηλεφωνήματα καθώς και άρχισε ξανά η λογοκρισία στα γράμματα που δέχεται. Όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα άλλο παρά τα εξοργιστικά μέσα της προγραμματισμένης απομό-

νωσης που επιβάλλεται στον Klar.

Μετά και την καταδίκη της Sieglinde Hofman σε ισόβια στις 26.9 ο μακρύς κατάλογος των πολιτικών κρατούμενων της RAF έχει κλείσει καθώς όλοι είναι καταδικασμένοι σε ισόβια. Αλλά το Γερμανικό κράτος δεν σταματά μόνο εδώ την προσπάθειά του να εξοντώσει με κάθε μέσο ψυχικό και φυσικά τους πολιτικούς κρατούμενους. Η απομόνωση και η έλλειψη επαφής μεταξύ τους και με τον έξω κόσμο είναι επίσης κάποια απ' τα μέσα αυτά.

Το μόνο αξιοπρεπές αίτημα που μπορούμε να έχουμε για τους κρατούμενους αυτούς είναι η απελευθέρωση τους και το δικαίωμα να έχουν συνθήκες τέτοιες ώστε να βρίσκονται μαζί και να επικοινωνούν μέχρι να απελευθερωθούν. Αυτές οι απαγορεύσεις πρέπει να σταματήσουν. Είναι οι μεθοδεύσεις του κράτους για να σπάσει το ηθικό των κρατούμενων και να τους εξοντώσει.

Σε μια τέτοια κατάσταση όπου ένας φυλακισμένος αναγκάζεται να χρησιμοποιήσει ένα μέσο τόσο επιβλαβές και επικίνδυνο για την υγεία του ώστε να μπορεί να αγωνιστεί για τον αέρα που αναπνέει, είναι δικό μας χρέος από εκεί και πέρα να πάρουμε την ευθύνη και να είμαστε οι πρώτοι που θα σπάσουμε το φράγμα της απομόνωσης που περιβάλλει τον Klar.

Καλούμε κάθε ένα που νιώθει την αγωνία των κρατούμενων να αναλάβει δράση έτσι ώστε να δικαιωθούν τα αιτήματα του Klar.

Ελευθερία σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους,
Βόννη, Στουτγάρδη, Βερολίνο,
24.9.1995

Στις 29.9.1995 έγινε κατάληψη των γραφείων της Διεθνούς Αμνηστίας στην Βόννη και Στουτγάρδη και το γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων, με σκοπό να εκφραστεί η αλληλεγγύη στον πολιτικό κρατούμενο και να ζητηθεί από την ΔΑ να ασκήσει πίεση και να διαμαρτυρηθούν για την απόκρυψη της απεργίας πείνας από τα γερμανικά media. Αυτή τη στιγμή ο Klar συνεχίζει την απεργία πείνας και έχει μεταφερθεί στο νοσοκομείο.

Η παρακάτω διεύθυνση είναι της φυλακής του, για όποιον θέλει να του γράψει ή να διαμαρτυρηθεί:

VVA BRUSCHAL
HERR REHRING
SCHONBORNSTR. 32
D- 76646 BRUSCHAL

Ακολουθεί γράμμα από τη φυλακή του Khristian Klar

ΕΝΑΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ μπορεί να ερμηνεύσει πολλά προβλήματα κάτω από τη δικιά του οπτική γωνία. Υπάρχει ένα μίνιμουμ περιθώριο ελευθερίας μέσα σε μια φυλακή. Όταν το σύνολο αυτών που βρίσκονται στη φυλακή δεν μπορεί να χειραγωγηθεί, θα βρίσκεις πάντα ίχνη σχέσεων οι οποίες θα μπορούν να εξελιχθούν σε δράση. Τότε υπάρχει ένα πρόσφορο έδαφος όπου ένας αγώνας ενάντια στον εξετελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σε αυτό που ονομάζεται "καθημερινή ρουτίνα στη φυλακή", μπορεί να διεξαχθεί και να φέρει θετικά αποτελέσματα. CE εφιάλτης ξεκινάει όταν δίνεται η διαταγή σε μια φυλακή για εντονότερο έλεγχο ή για πλήρη απομόνωση (όπως εδώ στη φυλακή Bruschal όπου ο Ivan Jellnic βρίσκεται για σχεδόν μισό χρόνο σε πλήρη

απομόνωση) ή όταν η επαφή με τον έξω κόσμο γίνεται όλο και πιο δύσκολη (όταν σε ελέγχουν κατά τη διάρκεια των επισκεπτηρίων, απαγορεύοντας την είσοδο σε επισκέπτες και λογοκρίνοντας γράμματα) ή όταν εκμεταλλεύονται προβλήματα υγείας των φυλακισμένων προσπαθούν να γονατίσουν την αντίσταση τους (καθυστερώντας ή αρνούμενοι να παραδώσουν ιατρική περίθαλψη). Και την ίδια ώρα όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι βρίσκονται απομονωμένοι μεταξύ τους μην έχοντας δυνατότητα επικοινωνίας.

Η απεργία πείνας είναι ο τρόπος δράσης που σαν σκοπό του έχει την επαναπόκτηση επαφής με τον έξω κόσμο. Είναι μια αγωνιστική πρόταση για να ενώσει τις δυνάμεις αντίστασης σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο και για ένα κοινό σκοπό. Την προηγούμενη Παρασκευή έδωσα τα συγκεκριμένα αιτήματα μου στους υπαλλήλους των φυλακών.

1.9.1995. Από σήμερα αρχίζω χωρίς χρονικό όριο απεργία πείνας, ζητώντας το δικαίωμα να έχω επικοινωνία με τον κόσμο έξω από την φυλακή.

★ Να σταματήσουν όλες οι απαγορεύσεις εισόδου ατόμων στα επισκεπτήρια που έχω.

★ Να μπορώ να δέχομαι μέχρι και τρία άτομα ταυτόχρονα σε ένα επισκεπτήριο

★ Να μου επιτραπεί ξανά το δικαίωμα τηλεφωνικής επικοινωνίας με τον έξω κόσμο.

★ Να έχω κατοχυρωμένο το δικαίωμα της απαλλαγμένης από λογοκρισία αλληλογραφίας

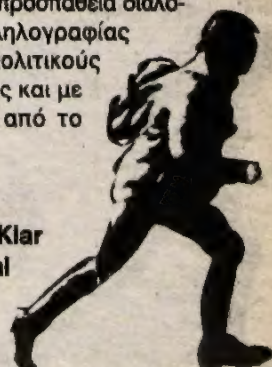
Όσον αφορά τη λογοκρισία, γνώρισα ένα τελείως καταστροφικό καθεστώς από το 1982 μέχρι το 1989. Από τότε και μετά την απεργία πείνας την χρονιά εκείνη τα πράγματα καλύτερευσαν, τώρα όμως γυρνάνε

όλο και πιο πολύ προς το χειρότερο. Εδώ και καιρό έχουν συμβεί πολυάριθμες λογοκρισίες σε αλληλογραφία, με εμφανής προτεραιότητα σε πολιτικούς κρατούμενους.

Μας έχει απαγορευτεί και λογοκρίνεται κάθε προσπάθεια διάλογου μέσω αλληλογραφίας με Γάλλους πολιτικούς κρατούμενους και με συντρόφους από το Βερολίνο.

Christian Klar
Bruschal
3.9.1995

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΟΜΟΥ 25

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Για τις κινητοποιήσεις στον Πειραιά

συνέχεια από την 1η σελίδα

ναντι στα ΜΑΤ, αλλά αντιστάθηκαν δυναμικά και αν δεν εμπαινε μπροστά η συνδικαλιστική ηγεσία σίγουρα οι συγκρούσεις θα γενικευόντουσαν και κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει την εξέλιξη τους. Οποιοσ διαλέγει το δρόμο του αγώνα μόνο σαν "θύμα" δεν μπορεί να χαρακτηριστεί, όπως τον θέλουν να είναι οι κάθε λογής κηδεμόνες που θέλουν την κοινωνία στη γωνία και αυτοί να αποφασίζουν στο όνομα της πώς θα την εκμεταλλεύονται καλύτερα.

Επαναφέρουν για μια ακόμη φορά στην επιφάνεια το παραμύθι των προβοκατόρων, όπως κάνουν και κάθε φορά που κάποιος αγώνας ξεπερνάει τη μορφή της απλής διαμαρτυρίας και αποκτάει έστω και σε εμβρυακή μορφή ανατρεπτικό χαρακτήρα. Ετσι κάνουν πάντα, έτσι κάνουν και τώρα. Μόνο που, αν ψάξουν καλύτερα, θα ανακαλύψουν τους "προβοκάτορες" στους ίδιους τους αντιστεκόμενους ανθρώπους. Οι πραγματικοί προβοκάτορες των αγώνων βρίσκονται στα κομματικά γραφεία, στις η-

γεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων, στα κανάλια και τις εφημερίδες, σ' όλους αυτούς τους θεματοφύλακες του συστήματος. Προβοκάτορες και ψεύτες είναι αυτοί που μιλάνε για ανάπτυξη και εκσυγχρονισμό σαν λύση για τα προβλήματα της οικονομίας και των εργαζομένων, ενώ αυτή η ανάπτυξη το μόνο που σημαίνει είναι όλο και περισσότερα κέρδη για το κεφάλαιο, ενώ για τους εργαζόμενους απολύσεις, εξαθλίωση, φτώχεια.

Από την άλλη μεριά οι κινητοποιήσεις στην ναύπηγοεπισκευαστική ζώνη φανερώνουν μια δυναμική που αν απεγκλωβιστεί από τον έλεγχο των συνδικαλιστών μπορεί στο μέλλον να δημιουργήσει νέες προοπτικές για το κοινωνικό-ταξικό κίνημα. Συνθήματα όπως "είμαστε εργάτες και όχι τρομοκράτες" δείχνουν τη σύγχυση που βρίσκονται μερικές φορές οι εργαζόμενοι, όταν βρίσκονται οι ίδιοι αντιμέτωποι με την τρομοκρατική δράση των μηχανισμών καταστολής δεν αντιλαμβάνονται ότι αυτοί που πραγματικά τρομοκρατούν είναι το κεφάλαιο και το κράτος, οι ίδιοι που στέλνουν τα ΜΑΤ, που απο-

λύουν, που σπέρνουν στην κοινωνία την πείνα και την εξαθλίωση.

Οι άνθρωποι στο Πέραμα οι οποίοι ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες και με το μεγαλύτερο ποσοστό εργατικών ατυχημάτων, που δουλεύουν σε καθεστώς σκλαβοπάζαρου, που αγωνίζονται για στοιχειώδη πράγματα, καθώς μένουν άνεργοι μεγάλες περιόδους, χωρίς ασφάλεια, κάτω από τα όρια της φτώχειας δεν μπορούν να προσεγγιστούν με γενικά ιδεολογικά προτάγματα, τα οποία δεν απαντούν σε κανένα από τα προβλήματα τους.

Δεν φτάνει να μιλάς για αυτόνομες αυτοοργανωμένες επιτροπές αγώνα που τον λόγο θα έ-

χουν οι ίδιοι οι εργάτες αν στην πραγματικότητα είσαι μακριά από αυτούς τους αγώνες.

**ΣΥΝΕΧΗΣ ΔΡΑΣΗ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΓΙΑ ΤΗ
ΜΕΓΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΑ
ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ**

**ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΟΥΤΕ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΟΥΤΕ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ο
ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΑΘΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ
Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑ
ΠΑΡΑΓΟΥΝ**

Τ.Ι.

Η ΟΣΕ και η Ισπανική επανάσταση

ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ που πέρασε πολλές κουβέντες έγιναν για την ταινία του Κεν Λόουτς Γη και Ελευθερία.

Η ταινία αναφέρεται στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο. Ενας άγγλος, μέλος του κομμουνιστικού κόμματος Αγγλίας, κατατάσσεται στην πολιτοφυλακή του ΡΟΜ (τροτσκιστές). Η ταινία παρουσιάζει την πορεία της επανάστασης μέχρι το τέλος της. Ιδιαίτερα αντισταλινική η ταινία στο βαθμό που δίνει ιδιαίτερο βάρος στη στάση του κομμουνιστικού κόμματος ενάντια στην επανάσταση. Προβάλλοντας το δίλημμα πόλεμος ενάντια στο φασισμό ή επανάσταση, όπως εκφράστηκε κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφύλιου ο Λόουτς δίνει ιδιαίτερο βάρος στη στάση των κομμουνιστών ενάντια στην επανάσταση. Πολλοί ήταν οι σύντροφοι στους οποίους δεν άρεσε η ταινία. Ίσως τελικά εν έτει 1995, το να δηλώνεις αντισταλινικός να μην σημαίνει τίποτα. Απ' την άλλη σε πολλούς συντρόφους άρεσε η ταινία γιατί είναι μοναδική στο είδος της.

Το θέμα ωστόσο, δεν είναι η καθεαυτή κρι-

τική στη συγκεκριμένη οπτική του Λόουτς για την ισπανική επανάσταση. Το εξοργιστικό που διαδραματίστηκε τουλάχιστον στους αθηναϊκούς κινηματογράφους ήταν η παρουσία της ΟΣΕ έξω από αυτούς. Διακηρύσσοντας ότι αυτοί γνωρίζουν γιατί τελικά η ισπανική επανάσταση χάθηκε, καλούσαν τον κόσμο να μάθει την αλήθεια που μόνο αυτοί έχουν την ικανότητα να καταλαβαίνουν γιατί είναι γνήσιοι μαρξιστές-λενινιστές. Μοιράζοντας πάντα την εργατική αλληλεγγύη, την εφημερίδα τους και το ανάλογο βιβλίο για την Ισπανία του '36 προπαγανδίζουν εκδηλώσεις που έχουν στήσει σε σχέση με τον εμφύλιο.

Σε κατ' ιδίαν συζήτηση νεοφώτιστο μέλος της ΟΣΕ επικαλέστηκε ότι αν στην Ισπανία υπήρχε ένας Λένιν όλα θα είχαν τελειώσει και η επανάσταση δεν θα είχε χαθεί. Ζητούμε από την ΟΣΕ το πραγματικό της έλεος. Αν μη τι άλλο αυτοί θα έπρεπε να είναι οι τελευταίοι που πρέπει να έχουν λόγο. Θα έπρεπε κάποιος να τους μιλήσει όχι μόνο για τα εγκλήματα του Στάλιν που αυτοί επικαλούνται συνε-

χώς, αλλά και για τα εγκλήματα του Λένιν και του Τρότσκι, των ιδεολογικών τους μπαμπάδων.

Να γνωρίζουν οι ανεγκέφαλοι ότι αν στην Ισπανία οι σταλινικοί έπαιξαν αντεπαναστατικό ρόλο, στην Κροστάνδη και στην Ουκρανία τον ρόλο αυτό ανέλαβαν οϊλένιν και ο αγαπημένος τους Τρότσκι. Αυτοί που δηλώνουν μαρξιστές-λενινιστές ή τροτσκιστές αλλά σε κάθε εκλογές γίνονται οι πρώτοι ψηφοφόροι του Πασόκ ή του ΚΚΕ ενίοτε, δεν έχουν κανένα λόγο να μιλάνε για επαναστάσεις και κινήματα. Θα μπορούσαμε να γράφουμε ώρες για τη βλακεία της ΟΣΕ όμως δεν θα χαλάσουμε την ύλη της εφημερίδας για αυτούς. Την επόμενη φορά που θα τους δούμε έξω από τον κινηματογράφο δηλώνουμε ότι θα γιαουρτωθούν. Ας θυμόμαστε τέλος και ένα ωραίο σύνθημα που φωνάζανε οι αναρχικοί παλαιότερα και έκανε την ΟΣΕ να βγαίνει έξω από τα ρούχα της. "Ο Τρότσκι ήταν ο πρώτος Γιαουζέλοσκι". Θα τα ξαναπούμε με σας σύντομα "σύντροφοι".

Π.Μ.

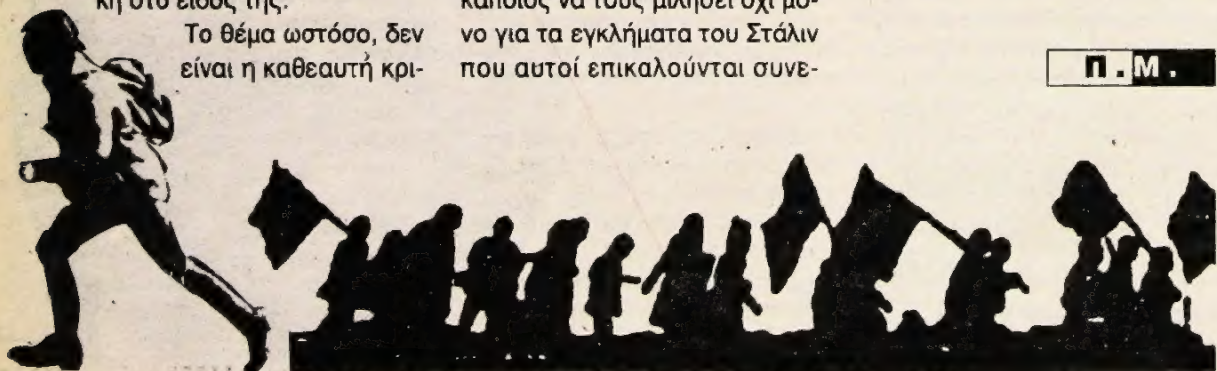
Κάλεσμα για παρέμβαση στους εργασιακούς χώρους

Το κάλεσμα της Α.Ι.Τ. έρχεται σε στιγμές που κάθε άλλο παρά επίκαιρο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί. Η σχεδόν ανύπαρκτη παρουσία των αναρχικών σε εργασιακούς χώρους, η έλλειψη ομίλων ή πυρήνων που παρεμβαίνουν σε αυτούς τους χώρους, οριοθετούν και την τραγική κατάσταση των αναρχικών στην Ελλάδα.

Σε μια εποχή που η επίθεση του κεφαλαίου εκδηλώνεται έντονα σε όλους τους παραγωγικούς χώρους, στους αγρότες τους εργάτες, τους μικροϊδιοκτήτες μέσα από μια προσπάθεια ανακατανομής του πλούτου, μέσα από το πλέον διεθνοποιημένο κεφάλαιο, με φόντο την Ε.Ε. το Δ.Ν.Τ. την GATT η απουσία μας από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων που ήδη βρίσκονται σε εξέλιξη και σίγουρα θα έχουν μέλλον είναι στρατηγικό λάθος.

Δεδομένης της διάθεσης που σίγουρα έχουν σύντροφοι για παρεμβάσεις στους εργασιακούς χώρους και μετά το κάλεσμα της Α.Ι.Τ., όποιος σύντροφος θέλει να βοηθήσει προς μια τέτοια κατεύθυνση μπορεί να απευθύνει στα γραφεία της εφημερίδας.

Κάποιοι σύντροφοι.

ΣΤΙΣ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

σήμερα υπεύθυνος για τη δολοφονία του Malcolm-X. Ο Φάραχαν δεν αφήνει ημέρα που να μην εκφωνεί "πύρινους" λόγους κατά των εβραίων, των λευκών, των ομοφυλόφιλων και των καθολικών. Θεωρεί τον Χίτλερ "Μεγάλο Άνδρα".

Αυτές τις ημέρες το όνομα του Φάραχαν ξαναβρίσκεται στην δημοσιότητα. Ηγείται της ρατσιστικής μουσουλμανικής οργάνωσης "Nation of Islam" ("ΕΘΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ") που οργάνωσε το συλλαλητήριο των μαύρων της Δευτέρας 16 Οκτώβρη. Ήταν ένα συλλαλητήριο για μια πορεία "ενός εκατομμυρίου μαύρων ανδρών" υπέρ των "δικαιωμάτων" των μαύρων. Τα δικαιώματα αυτά σύμφωνα με τον ίδιο είναι να αποδειχτεί η ικανότητα των μαύρων να είναι πειθαρχημένοι και υπεύθυνοι, ικανοί να αναλάβουν ευθύνες αρχηγού οικογένειας. Επίσης κάλεσε τους μαύρους που δεν θα έρθουν στην πορεία να μην κάνουν τα ψώνια τους και τις γυναίκες αν και αναγνωρίζει "τη συμβολή τους στην πρόοδο της μαύρης κοινότητας" να καθίσουν σπίτι τους, τη φυσική τους θέση.

Ο Φάραχαν ονόμασε τη μέρα αυτή "Ημέρα εξιλέωσης και συμφιλίωσης". Ο Κλίντον απ' το Τέξας απήθυνε το δικό του μήνυμα "συμφιλίωσης". Ζήτησε απ' τους Αμερικανούς να αποκηρύξουν το ρατσισμό τους και είναι αυτοί οι αποκλειστικά υπεύθυνοι και βέβαια δεν παρέλειψε να κάνει έκκληση εθνικής ενότητας ενώ ο υποτακτικός τους επιτελούσε το "έργο" του κοινωνικού κατακερματισμού και της διάσπασης του μαύρου κινήματος.

"Η εμπειρία μας λέει, ότι όταν οι μαύροι ενδιαφέρονται για τη δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος η κυβέρνηση προσπαθεί να το υπονομεύσει και να το φθείρει και αυτή τη στιγμή υπάρχει ανανεωμένο ενδιαφέρον για τη φιλοσοφία του

Malcolm-X και για τους Μαύρους Πάνθηρες. * Αυτά δήλωνε ο Μπιν Γουαχάντ (ηγέτης των μαύρων πανθήρων της Νέας Υόρκης και πολιτικός κρατούμενος για 14 χρόνια) το '91, μια χρονιά πριν ο χολιγουντιανός Σπάικ Λι γυρίσει την ταινία για τη ζωή του Malcolm-X.

Το συλλαλητήριο για την εξιλέωση των "αμαρτωλών" και για την συμφιλίωση (με ποιόν;) δεν γίνεται βέβαια σε αδιάφορο χρόνο. Δεν έχει περάσει καιρός απ' την αναστολή της θανατικής καταδίκης του Mumia Abu Jamal απ' τους δολοφόνους της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ενώ η κόρη του ανέσπερου συμβόλου της μαύρης εξέγερσης για την ελευθερία και την κοινωνική απελευθέρωση, Malcolm-X, βρίσκεται στη φυλακή σε μια περίοδο έξαρσης της "φυλετικής" κρίσης στην Αμερική.

Οι σχετικές κατακτήσεις των μαύρων στην εργασία, εκπαίδευση, περίθαλψη, στέγαση χτυπήθηκαν ανελέητα τη δεκαετία του '80 εξαιτίας της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που καταδικάζει στην ανέχεια τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Οι μαύροι έχουν ποσοστό ανεργίας διπλάσιο των λευκών και το 40% είναι από τη νεολαία. Τα ναρκωτικά και οι συμμορίες είναι η κύρια απασχόληση της. Ήδη από το '50 η Μαφία και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ είχαν αρχίσει να σπρώχνουν ναρκωτικά στις μαύρες συνοικίες. Παρόλα αυτά μόνο όταν το πρόβλημα άγγιξε για τα καλά και τη λευκή μεσαία τάξη εξαπλώθηκε και στους μαύρους. Αποτελεί συχνά αφορμή μια αιματηρή εκκαθαριστική επιχειρήσεις της αστυνομίας στα γκέτο. Ένα μαύρο αγόρι έχει μιά στις πέντε να σκοτωθεί πριν συμπληρώσει τα 25. Το 85% των φυλακισμένων είναι έγχρωμοι.

Σε μια περίοδο υποχώρησης των κοινωνικών αγώνων με ριζοσπαστικό, απελευθερωτικό περιεχόμενο οι μαύροι μαζί με ισπανόφωνους και

λευκούς εξεγέρθηκαν για την αξιοπρέπεια τους και φωτίσαν το L.A. και την πραγματικότητα το '92. Όταν γίνονται προσπάθειες το φυλετικό ζήτημα και ο αγώνας των μαύρων να μπει σε μια ταξική, συνολική κοινωνική προοπτική διασπαστική για την κοινωνία και διαβρωτική για τη συνείδηση ιδεολογία του μαύρου εθνικισμού και του ισλαμισμού ξαναρχίζονται απ' τα αφεντικά στη μάχη τους με την κοινωνία και τους καταπιεζόμενους. Είναι χαρακτηριστικό της νέας τάξης να διευθετεί τα προβλήματα της συνεχούς "κρίσης" του καπιταλισμού με τα ίδια της τα γεννήματα.

Έτσι μετά τους αγώνες της δεκαετίας του '60 και του '70 για τα δικαιώματα της αυτοδιάθεσης και της αυτοάμυνας της μαύρης κοινότητας, τους αγώνες των Πανθήρων για την αντιμετώπιση των καθημερινών αναγκών των μαύρων ο Φάραχαν και τα κρατικά στελέχη που τον στηρίζουν προωθούν τα δικαιώματα των μαύρων στον καταναλωτισμό, στη μικροαστικοποίηση, στο σεξισμό και στη μύηση στα βρώμικα νερά της θρησκείας.

Μέσα στη σύγχυση, στην απογοήτευση και στο νεφελώδη σκεπτικισμό της "νέας" εποχής που καθημερινά ετοιμάζει η εξουσία για μας τα λόγια ενός μαύρου εξεγερμένου του '60 ίσως φανούν καινούτυπα μα εκφράζουν με τρόπο γνήσιο και αληθινό τον πόθο για έναν κόσμο καλύτερο.

"Το επαναλαμβάνω, δεν είμαι ρατσιστής. Δεν πιστεύω σε καμία μορφή διαχωρισμού. Είμαι οπαδός της αδελφότητας όλου του κόσμου, αλλά δεν πιστεύω ότι η αδελφότητα πρέπει να επιβληθεί σ' ανθρώπους που δεν την επιθυμούν. Ας εφαρμόσουμε την αρχή της αδελφότητας πρώτα μεταξύ μας... Δεν πιστεύω ότι πρέπει να αγαπάμε αυτού που δεν μας αγαπούν."

Σας ευχαριστώ.
Malcolm-X, Φεβρουάριος 1995

Σημείωση: Τα αποσπάσματα και ορισμένα από τα στοιχεία είναι απ' τη μερσούρα "MALCOLM-X, ΠΑΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" ΝΟΤΟΣ Εναλλακτικές Εκδόσεις 2

Η ΧΙΛΗ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΣΤΗ ΧΙΛΗ, τη Δευτέρα 11 Σεπτεμβρίου και μέχρι το πρωί της Τρίτης 12 Σεπτεμβρίου, η οργή που τόσα χρόνια συσσωρευόταν, ανάβλυσε στη φυσική της κοίτη: τους δρόμους.

Ο πληθυσμός της χώρας εξέφρασε την αγανάκτησή του. Ήδη από τις προηγούμενες μέρες, με τις διαδηλώσεις στα πανεπιστήμια και τις πορείες ενάντια στις πυρηνικές δοκιμές, το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: τα 22 χρόνια που πέρασαν από τότε που άρχισε η βαρβαρότητα (η δικτατορία του Pinochet) δεν συνεπάγονται ούτε συγχώρεση ούτε λησμονιά. Η στρατιωτική κλίκα και ο πολιτικό-οικονομικός της μηχανισμός έσπειραν ανέμους και τώρα θερίζουν τη θύελλα της οργής των εκμεταλλευόμενων. Όχι άλλοι εξευτελισμοί, φτάνει πια με την υποτιθέμενη συμφιλίωση, την παράδοση δηλαδή του πληθυσμού στη λήθη και το θάνατο των караβανάδων. Ενώ όλη η χώρα συγκλονιζόταν από

τις απεργίες των εργαζομένων στα νοσοκομεία και σε άλλους τομείς του δημοσίου, στις 11 Σεπτεμβρίου (επέτειο του πραξικοπήματος ενάντια στον Aliente) είχαν καλεστεί από κόμματα της αριστεράς σε όλη τη χώρα συγκεντρώσεις για την εκλογική μεταρρύθμιση.

Ο κόσμος ήταν ασυγκράτητος. Παρά τις εκκλήσεις των σοσιαλιστών και των κομμουνιστών, στο Σαντιάγο, στο Βαλπαράισο και σε άλλες πόλεις οι συγκεντρωμένοι άρχισαν να υψώνουν οδοφράγματα και να επιτίθενται στους μπάτσους. Στο Σαντιάγο οι συμπλοκές ήταν πολύ σκληρές. Οι διαδηλωτές κατάφεραν να σπάσουν πολλές φορές τις γραμμές των μπάτσων. Η απάντηση των κατασταλτικών μηχανισμών ήταν επίσης σκληρή: δεκάδες τραυματίες, 169 συλλήψεις και ένας νεκρός. Ο 16χρονος Nelson Riquelme Albornoz, από τη φτωχογειτονιά La Pintana του Σαντιάγο, έπεσε νεκρός από σφαίρα μπάτσου

σε ένα από τα δεκάδες φλεγόμενα οδοφράγματα. Μόλις κυκλοφόρησε η είδηση, η λύσσα του κόσμου φούντωσε. Αστυνομία τμήματα, δικαστήρια και τα γραφεία της Χριστιανικής Δημοκρατίας πετροβολήθηκαν, καταστράφηκαν, πυρπολήθηκαν.

Νωρίτερα την ίδια μέρα, είχε προκαλέσει εντύπωση ο μεγάλος αριθμός αυτών που συμμετείχαν στο μπλοκ της Ομοσπονδίας Αναρχικών Ομάδων του Σαντιάγο (FAAS), που συμμετείχαν στην πορεία που πραγματοποιήθηκε προς το Κεντρικό Νεκροταφείο, όπου έχει αποκαλυφτεί πως υπάρχουν κοινοί τάφοι στους οποίους θάφτηκαν εκατοντάδες από τους εξαφανισμένους κατά τη διάρκεια της δικτατορίας. Πριν αρχίσει η πορεία, συνελήφθη την ώρα που πήγαινε στη συγκέντρωση ο σύντροφος Julio Castillo Tiznado και προφυλακίστηκε με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο του Pinochet γιατί είχε μαζί του δύο μολότωφ.

Καθώς περνούσαν οι ώρες, περισσότερος κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται και να υψώνει οδοφράγματα, κυρίως κοντά σε περιοχές και κτήρια που κατά τη διάρκεια της χούντας ήταν τόπος βασανιστηρίων: Το εθνικό στάδιο, το κτήριο Estudio Chile, τα πρώην αρχηγεία της DINA-CNI. Ακόμα οδοφράγματα υψώθηκαν και στις φτωχογειτονίες, όπου πολλές περιπτώσεις οι

συμπλοκές συνεχίστηκαν μέχρι το πρωί της επόμενης μέρας. Σε όλη την πόλη υπήρχαν διακοπές ρεύματος, συμπλοκές, επιθέσεις με μολότωφ ενώ στην περιοχή La Pincoya πυρπολήθηκαν και τα γραφεία του κοινοβουλευτικού φασιστικού κόμματος UDI.

(πηγή: CNT#188, Οκτώβρης 1995)

Η συμφωνία για την Δυτική Όχθη ή η μεγάλη τάφρος

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ γράφτηκε άλλη μία σελίδα της επιβαλλόμενης νέας τάξης στη Μ. Ανατολή με την υπογραφή της συνθήκης για την αυτονομία της Δυτικής Όχθης. Η επιβολή της Νέας Τάξης στη Μέση Ανατολή που έναρξή της αποτέλεσε ο πόλεμος στον κόλπο αυτή τη στιγμή διανύει μια σημαντική φάση στην ιστορία της, παράλληλα με την δια πυρός και σιδήρου προωθούμενη "ειρήνευση" στη Βοσνία. Η ανελέητη "επίθεση ειρήνης" των Αμερικάνων κυρίαρχων βρίσκεται στο απόγειό της. Η συμφωνία για την αυτονομία της Δυτικής Όχθης που από καιρό προετοιμαζόταν στην Τάμπα της Αιγύπτου, υπογράφηκε με κάθε επισημότητα στον Λευκό Οίκο. Κατά τους όρους της συμφωνίας ο Ισραηλινός στρατός θα αρχίσει την αποχώρησή του από 6 πόλεις (Ραμάλα, Βηθλεέμ, Ναμπλούς, Τουλκάρμ, Καλκίγια) και 450 χωριά με παλαιστινιακό πληθυσμό και θα αντικατασταθεί στην τήρηση της τάξης από 12.000 παλαιστίνιους αστυνομικούς.

Στην πράξη θα υπάρχουν τρεις ζώνες ασφάλειας: Στις 6 πόλεις η παλαιστινιακή εξουσία θα έχει την πλήρη ευθύνη. Στα 450 χωριά όπου ζει το 68% των παλαιστίνιων, οι τελευταίοι θα έχουν μεν τη δική τους αστυνομία αλλά τα ισραηλινά στρατεύματα θα έχουν επίσης το δικαίωμα εισόδου για την προστασία εβραίων εποίκων ή για τη ανεύρεση ανταρτών. Στις μη κατοικημένες περιοχές, περιοχές στρατηγικής σημασίας για το Ισραήλ και σε εβραϊκούς καταυλισμούς οι ισραηλινοί διατηρούν πλήρεις αστυνομικές εξουσίες. Ένα παλαιστινιακό συμβούλιο 82 μελών πρόκειται να εκλεγεί με νομοθετικές και πολιτικές εξουσίες.

Τέλος ορίζεται πως οι δύο αστυνομικές αρχές θα συνεργάζονται μεταξύ τους αλλά ισραηλινοί σε καμία περίπτωση δεν θα συλλαμβάνονται ούτε θα κρατούνται από την παλαιστινιακή αστυνομία. Πρόκειται βέβαια για μία κατ' ευφημισμό και μόνο αυτονομία αφού τα ισραηλινά στρατεύματα θα διατηρήσουν τον έλεγχο του 70% της Δυτικής Όχθης, ενώ ο έλεγχος στο υπόλοιπο 30% θα διεξάγεται από παλαιστίνιους μπάτσους που θα συνεργάζονται και με τον ισραηλινό στρατό.

Επιπτώσεις σε τοπικό επίπεδο

Σε τοπικό επίπεδο η συμφωνία θα προκαλέσει στρατιωτικές, πολιτικές και οικονομικές επιπτώσεις. Στο στρα-

τιωτικό πεδίο βλέπουμε πως ο Ισραηλινός στρατός διατηρεί στο ακέραιο την κυριαρχία του στην περιοχή μιας και εξακολουθεί να έχει τον έλεγχο του 70% στη Δυτική Όχθη όπως προαναφέρθηκε. Η στρατοκρατική δομή του κράτους του Ισραήλ σε τίποτα δεν θίγεται. Απλώς ο έλεγχος σε μερικές περιοχές με σημαντικές απώλειες σε υλικό και ανθρώπινο δυναμικό για τον ισραηλινό στρατό, μεταβιβάζεται πλέον στο νεοσχηματιζόμενο σώμα των παλαιστίνιων μπάτσων. Από την άλλη μεριά δέχεται ένα δυνατό χτύπημα η Ιντιφάντα μαζί με τα μηνύματα ταξικής πάλης και αντίστασης σ' έναν από τους πιο κτηνώδεις και δυνατούς στρατοκρατικούς μηχανισμούς στον κόσμο.

Τα μηνύματα αυτά συνόδεψαν την Ιντιφάντα σ' όλη την ιστορική πορεία της. Η ειρήνευση με τους προαναφερθέντες όρους στη Μέση Ανατολή θα αποκαλύψει με τον καλύτερο τρόπο τα ρήγματα στο σώμα της Παλαιστινιακής κοινωνίας. Βέβαια ποτέ δεν ήταν ενιαίος και ομοιογενής ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Παλαιστίνιων. Είναι γνωστές στο παρελθόν οι αντιθέσεις της Φατάχ του Γιασέρ Αραφάτ και διαφόρων ακροαριστερών οργανώσεων όπως είναι επίσης γνωστό πως στελέχη των οργανώσεων αυτών αποτέλεσαν κατ' εξακολούθηση στόχους της Μοσάντ.

Τώρα όμως με την εδραίωση της συμφωνίας αυτής τα πράγματα γίνονται πιο ξεκάθαρα κι αποφασιστικά. Οι επιλογές είναι πλέον εκ διαμέτρου αντίθετες και συγκρουόμενες. Ή με την υποταγή και την εξαθλίωση ή με την αντίσταση και την αξιοπρέπεια. Τώρα πια οι διώκτες των αντιστεκόμενων παλαιστίνιων θα είναι και ομοεθνείς τους. Τώρα πια ο Ισραηλινός στρατός κι οι Παλαιστίνιοι μπάτσοι, έχουν ένα κοινό εχθρό, την "τρομοκρατία", αυτούς που δυναμιτίζουν την ειρήνη. Είναι κάτι περισσότερο από χαρακτηριστική η φράση του Ράμπιν για τους "εξτρεμιστές" και "φανατικούς" σε Ισραήλ και Παλαιστίνη που προκαλούν βίαιες αντιδράσεις: ας τους αντιμετωπίσουμε μαζί". Η φράση αυτή αποκαλύπτει την πολιτική βούληση που θέλει να σφραγίσει το μέλλον στην Παλαιστίνη. Αυτό που πρέπει να γίνει αντιληπτό είναι πως η βούληση αυτή δεν αφορά μόνο την "Χαμάς" που αντιδρά στη συγκεκριμένη συμφωνία. Στο όνομα της "τρομοκρατίας" θα χτυπηθεί κάθε κοινωνικός-ταξικός αγώνας και εντέλει θα θα επιχειρηθεί να επιβληθεί η συνολική κοινωνική και πολιτική καθυπόταξη των Παλαιστίνιων προλεταρίων και όχι μόνο. Το βέβαιο είναι πως η συμφωνία αυτή θα δυσχεραίνει τους όρους διεξαγωγής του κοινωνικού ταξικού πολέμου του παλαιστινιακού λαού που αποτελεί και αναπόσπαστο μέρος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του.

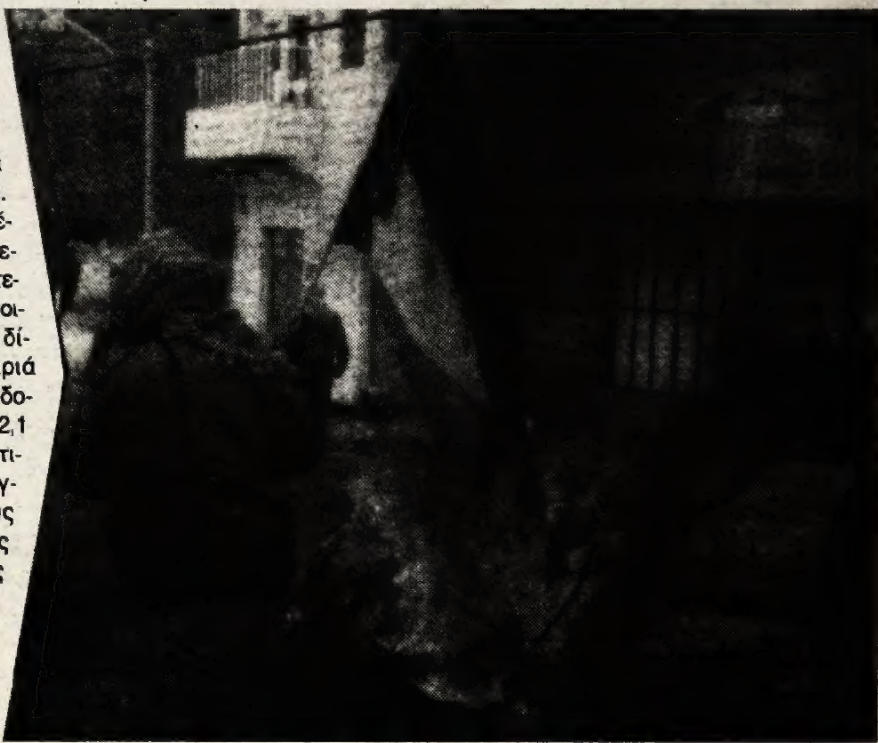
Η συμφωνία αυτή αποτελεί ένα ακόμη βήμα στο συνολικότερο σχέδιο για κλείσιμο των μετώπων στην ευίσθητη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Πιθανόν να ακολουθήσει μία συμφωνία μεταξύ Συρίας και Ισραήλ. Ένας από τους

βασικούς στόχους αυτού του σχεδίου είναι η αποκατάσταση κατάλληλου κλίματος πολιτικής και στρατιωτικής σταθερότητας για τη διενέργεια επενδύσεων στην περιοχή. Ήδη η πρόσκληση ενδιαφέροντος σε γιγάντιες πολυεθνικές κατασκευαστικές - τεχνικές εταιρείες για την ανοικοδόμηση της Βηρυτού δίνουν και παίρνουν. Μακριά από τους πακτωλούς των δολαρίων που θα έρθουν, τα 2,1 εκατομμύρια των παλαιστίνιων αποτελούν τους σύγχρονους-αποκλεισμένους στοιβαγμένοι σε 2 στενές ζώνες ανεργίας, φτώχειας και ανέχειας στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Όχθη.

Μάλιστα αν λάβει κανείς υπόψη την απαίτηση του Ισραήλ να μην εισέρχονται Παλαιστίνιοι σε ισραηλινά εδάφη μετά από κάποιες επιθέσεις αυτοκτονίας της "Χαμάς", για την ασφάλεια των ισραηλινών - απαίτηση που απορρίφθηκε αλλά μπορεί να επανέλθει - μπορεί να αναλογιστεί το μέλλον που επιφυλάσσεται για τους Παλαιστίνιους. Αν ισχύσει η απαγόρευση ή υπό όρους εισόδος των παλαιστίνιων σε ισραηλινά εδάφη αυτόματα θα σημαίνει την καταδίκη σε εξαθλίωση σε πάνω από 100.000 παλαιστίνιους που δούλευαν εκεί. Αλλά η οικονομική διείσδυση του Ισραήλ είναι μεγάλη και στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Όχθη εξαργυρώντας άμεσα οικονομικά τις περιοχές αυτές από το Ισραήλ.

Η συμφωνία υπό το πρίσμα των διεθνών σχέσεων

Όπως γράφτηκε και στην αρχή η συμφωνία αυτή αποτελεί άλλο ένα βήμα στην αναβάθμιση της κυριαρχίας των Αμερικάνων κεφαλαιοκρατών και στρατοκρατών και των στρατηγικών συμμάχων τους, των ισραηλινών, στην ευαίσθητη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Για την εδραίωση της συμφωνίας αυτής, ένα μέρος του ελέγχου και τη εξουσία μεταβιβάζεται στην ανερχόμενη παλαιστινιακή ελίτ με κύριο εκπρόσωπό της τον Γιασέρ Αραφάτ και την ΟΑΠ ξεκαθαρισμένη πλέον από όλα τα αδιόλακτα στοιχεία. Πιστεύεται πως η εξέλιξη αυτή θα οξύνει τον ταξικό πόλεμο στους κόλπους της παλαιστινιακής κοινωνίας. Μόνο που κάθε πράξη αντίστασης στις επιλογές των ισραηλινών ή παλαιστίνιων εξουσιαστών θα χαρακτηρίζεται σαν πράξη "φανατικών", "τρομοκρατών", "εχθρών της ειρήνης", "ισλαμιστών". Η Δυτική κουλτούρα όπως εκφράζεται κυρίαρχα σε Γαλλία, Αμερική και όχι μόνο, έχει εδώ και καιρό σκιαγραφήσει με τα πιο μελανά χρώματα το προφίλ του "φανατικού ισλαμιστή", τσουβαλιάζοντας κάτω από αυτό τον ορισμό ένα σωρό διαφορετικές καταστάσεις και ανθρώπους. Μέσα σ' αυτό το τσουβάλι τοποθετείται ήδη και η παλαιστινιακή "Χαμάς" από τις Δυτικές αστικές φυλλάδες και μέσα σ' αυτό το τσουβάλι των "φανατικών" ισλαμιστών θα τοποθετηθεί κάθε πράξη αντίστασης στην Αμερικανο-ισραηλινή κυριαρχία στερούμενη έ-

τσι απ' όλα τα ταξικά και πολιτικά χαρακτηριστικά της. Ο "ισλαμικός κίνδυνος" και η "τρομοκρατία" θα αποτελέσουν την αφορμή για την προσπάθεια εμπέδωσης της νεοταξικής βαρβαρότητας στη Μέση Ανατολή.

Προοπτικές

Αυτό όμως που δεν μπορεί να καταφέρει καμία συμφωνία είναι να σταματήσει τον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο. Όσο αυτός αποτελούσε ζωντανό συστατικό στοιχείο της Ιντιφάντα άλλο τόσο θα αποτε-

λέσει και στο μέλλον παράγοντα θετικών εξελίξεων ως προς την υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης στην περιοχή. Σίγουρα η συμφωνία αυτή θα αλλάξει πολλά χαρακτηριστικά στους αγώνες αντίστασης των παλαιστίνιων προλεταρίων. Πιστεύω πως οι νέες συνθήκες που διαμορφώνονται θα οδηγήσουν στο αγώνες αυτούς να θέσουν στο στόχαστρο των επιθέσεων τους τη συμφωνία ειρήνης και την ανερχόμενη τάξη της παλαιστινιακής ελίτ. Το σίγουρο είναι πως τίποτα δεν έχει κριθεί.

Δ.Α.

Η κατασχώνη του συνδικαλισμού

Στο πρόσφατο συνέδριο της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων (CES) στις Βρυξέλλες, υιοθετήθηκε ψήφισμα που καλεί τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να αναγνωρίσουν το δικαίωμα συνδικαλισμού στους επαγγελματίες στρατιωτικούς και στα σώματα ασφαλείας! Οι χιλιάδες δολοφονημένοι του παγκόσμιου εργατικού κινήματος μπορούν να αναπαύονται ευτυχισμένοι στους τάφους τους, αφού τώρα οι δήμιοι τους θα μπορούν να έχουν το δικαίωμα να συνδικαλιζούνται! Η λύσσα δεν επιτρέπει εκτενέστερο σχολιασμό της είδησης...

Η ΣΑΡΑ ΔΕ ΘΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΙ

Ακυρώθηκε η απόφαση του δικαστηρίου του Αλ-Αιν, στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, που καταδίκασε σε θάνατο τη νεαρή Σάρα Μπαλαμπαγκάν, μετά την ανάκληση της απαίτησης της θανατικής ποινής από την πλευρά της οικογένειας του θύματος. Η απόφαση αυτή είναι σύμφωνη με τις συνήθεις διαδικασίες στο δικαστικό σύστημα των Εμιράτων και τον ισλαμικό νόμο. Η οικογένεια του δολοφονηθέντος με 34 μαχαίριες Μοχαμάντ Αμπνταλάχ αλ-Μπαλούτσι "δέχτηκε" να συγχωρήσει τη Σάρα σύμφωνα με το πνεύμα του Ισλάμ, ενώ της επιβλήθηκε ποσό αποζημίωσης 150.000 ντιράμ (δέκα εκατομμύρια δρχ περίπου) που αντιπροσωπεύει την "τιμή του αίματος" - μια μορφή τιμωρίας της ισλαμικής παράδοσης. Η τύχη της Σάρας θα καθοριστεί εκ νέου στα εφετείο της 30ης Οκτωβρίου.

Τα εργατικά συμβούλια στην ουγγρική επανάσταση

«Ο σοσιαλισμός είναι η θετική αυτο-συνείδηση του ανθρώπου» Κ. Μαρξ, Οικονομικά και φιλοσοφικά χειρόγραφα του 1844.

7 Μετά τη λήξη του 2ου Παγκοσμίου πολέμου και το μοίρασμα του κόσμου από τους νικητές, το Σοβιετικό κράτος κατάφερε (ύστερα κιόλας από την αναγνώριση της μεταπολεμικής νέας τάξης με τη συμφωνία της Γιάλτας το Φλεβάρη του 1945) να ελέγχει κάτω από τη σφαίρα επιρροής του και τα υπεριοικτικά του σχέδια, όλες αυτές τις περιοχές που είχε απελευθερώσει ο κόκκινος στρατός. Εκεί εγκαθίδρυσε τα ολοκληρωτικά καθεστώτα των γραφειοκρατικών κρατών-προτεκτοράτων του, στην αρχή συνεργαζόμενο με τα παλιά αφεντικά και τους φασίστες και στη συνέχεια με το άρπαγμα της εξουσίας από τα «αδελφά» κομμουνιστικά κόμματα.

Οι λαοί λοιπόν της Ανατολικής Ευρώπης, μετά τη στυγνή τους εκμετάλλευση και καταπίεση από βασιλείς, μπουργουάδες και φασίστες, έχουν να αντιμετωπίσουν την καταλή-

στευσή τους από τους ανθρωπομορφους καινούργιους καταπιεστές τους, τα αιμοσταγή γραφειοκρατικά καθεστώτα που τους κυβερνούν και το Ρωσικό ιμπεριαλισμό που τους ρουφάει τους πόρους. Στα κράτη δορυφόρους της Σοβιετικής Ενωσης η καταπίεση και τα εγκλήματα της εξουσίας, οι νέες συνθήκες εκμετάλλευσης και η προδοσία των επαναστατικών κινημάτων και οραμάτων, σιγά-σιγά αρχίζουν να δημιουργούν τις πρώτες αντιστάσεις και αναδεικνύουν τις εργατικές τάξεις των χωρών αυτών, που προσπαθούν να βγούν στο προσκήνιο της ιστορικής δράσης. Ιδιαίτερα μετά το θάνατο του «πατερούλη των λαών», του τύρραννου Στάλιν, αρχίζει η εργατική δράση να εκδηλώνεται, τόσο στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης όσο και μέσα στην ίδια τη Ρωσία. Αν και πολλοί απ' αυτούς τους αγώνες δεν κατάφεραν να γίνουν γνωστοί στην Ιστορία, διαμορφώθηκαν παρ' όλα αυτά οι συνθήκες που οδήγησαν στην εξέγερση του Ανατολικού Βερολίνου (και γενικότερα των εργατικών αγώνων στην Αν. Γερμανία), στο δυνάμωμα της ταξικής πάλης στην Πολωνία και αλλού, ενάντια

στα καθεστώτα που στο όνομα της εργατικής τάξης την καταπίεζαν και την εκμεταλλεύονταν σε απόλυτο βαθμό.

2 Μεγαλύτερη και σημαντικότερη πράξη διεθνιστικής αλληλεγγύης είναι ο αγώνας μέσα στην ίδια σου τη χώρα. Οι αγώνες στη Γερμανία και ιδιαίτερα οι αγώνες του προλεταριάτου της Πολωνίας, επηρέασαν και συνδιαμόρφωσαν αυτές τις συνθήκες, που οδήγησαν τον ουγγρικό λαό στην αναγκαιότητα της δράσης και προετοίμασαν σταδιακά το ξέσπασμα του επαναστατικού χείμαρου του Οκτώβρη. Η Ουγγαρία ακολουθώντας το μοντέλο των άλλων «λαϊκών δημοκρατιών» χαρακτηριζόταν από αστυνομική τρομοκρατία και στυγνή καταπίεση των προλεταρίων που αγωνίζονταν. Παρ' όλα αυτά η εργατική τάξη είχε βρει τον τρόπο να αγωνίζεται μέσω της απουσίας και της εργασίας κακής ποιότητας. Ειδικά μετά την ανόρθωση του 1954 (παρωχημένης της «Νέας Πορείας» από τον Ιμρε Νάγκυ) και την εξανέμιση αυτών των παραχωρήσεων από την επόμενη κυβέρνηση, καθώς και η τρομοκρατία της ΑΒΟ (μυστική αστυνομία), κάτι άρχισε να κινείται. Με σημείο αναφοράς την πάλη του προλεταριάτου της Πολωνίας (σημ: η αλληλεγγύη στον αγώνα και τα αιτήματα του πολωνικού λαού, ήταν από τα κυριότερα χαρακτηριστικά της ουγγρικής επανάστασης) και τη διεκδίκηση περισσότερων πολιτικών και εργασιακών ελευθεριών (πάντα με μια σοσιαλιστική προσοχή), η ένωση συγγραφών και η φοιτητική νεολαία (ο «Κύκλος Πετέφι» που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην έκφραση των επαναστατικών ιδεών και πρακτικών και έγινε χώρος έκφρασης και της εργατικής τάξης) προετοίμασαν με τη σειρά τους το χρόνο και το χώρο στον οποίο η εργατική τάξη της Ουγγαρίας θα γινόταν το δρων υποκείμενο της επανάστασης.

3 Μετά τα γεγονότα της 23ης Οκτωβρίου μια από τις σημαντικότερες εμπειρίες δράσης και οργάνωσης των προλεταρίων έκανε την εμφάνισή της στον πόλεμο ενάντια στον παλιό κόσμο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Τα εργατικά συμβούλια στην Ουγγαρία, σε μια πορεία αυτοσυνείδησης και δυναμώματος έγιναν ο κινητήριος μοχλός της Ουγγρικής αντίστασης και του οράματος για έναν κόσμο αυτοοργάνωσης και ελεύθερης ένωσης των ανθρώπων. Το μεγαλείο τους βρίσκεται στο γεγονός της αυθόρμητης δημιουργίας τους, χωρίς τις συμβουλές κάποιας επαναστατικής πρωτοπορείας, μέσα από τις ίδιες τις πραγματικές ανάγκες της εργατικής τάξης να ελέγχει η ίδια τη μοίρα της και τη ζωή της. Στη σύντομη ζωή κατάφεραν να εξαφανίσουν την εξουσία του κράτους, να οργανώσουν την πάλη και τη δράση, να επηρεάσουν τη συνολική οργάνωση της επανάστασης (φοιτητικά, δημοτικά και αγροτικά συμβούλια), να καταδείξουν για τους σημερινούς καταπιεσμένους την επανάσταση ως μια προλεταριακή γιορτή ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ του παλιού και ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ του καινούργιου.

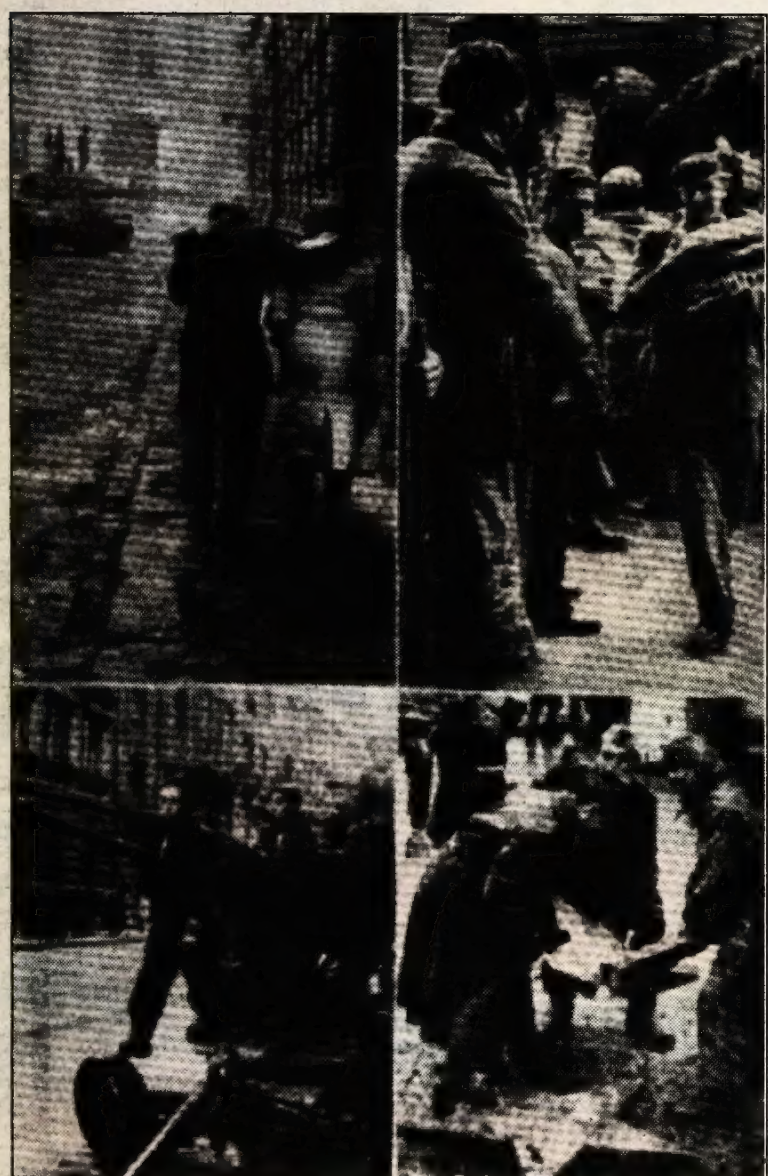
4 Πέρα όμως από τη τμή για τον αγώνα τους, χρέος των σημερινών επαναστατών είναι να εξετάσουν τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες αυτού του αγώνα. Εξετάζοντας τον στα πλαίσια του ολοκληρωτικού, σταλινικού καθεστώτος που εκδηλώθηκε, η δημιουργία των συμβουλίων και η ιστορική τους εξέλιξη καταδεικνύουν την αδυναμία του ουγγρικού προλεταριάτου να συνειδητοποιήσει το επιτεύγμα του. Αδυναμία που το οδήγησε σε εθνικές ή αστικοδημοκρατικές (αν και για την πραγματικότητα που βίωσε ο ουγγρικός λαός τα δημοκρατικά αιτήματα ήταν σχεδόν επαναστατικά) αντιφάσεις, σε ψευδαισθήσεις για τον Ιμρε Νάγκυ σε καθυστέρησης και αδυναμία να

προχωρήσουν έως αυτό που μπορούσε να γίνει η απόλυτη νίκη γιατί αυτοί έλεγχαν την κατάσταση. Ίσως η έλλειψη κάποιων «ουτοπικών» οραμάτων, ίσως η σύνθεση των αγωνιστών, ίσως διάφορες εγγενείς αδυναμίες δεν επέτρεψαν να οδηγηθεί η συμβουλευτική δημοκρατία στην απόλυτη ρήξη, να πραγματοποιηθεί εδώ και τώρα το όραμα.

5 «Δώσε λουλούδια στους επαναστάτες που απέφυγαν» (Στίχος από αναρχικό τραγούδι της Ιταλίας). Η τελευταία εργατική επανάσταση και ίσως η πρώτη μητροπολιτική, ως γίνει για μας σημείο που θα κατανοήσουμε πολλά πράγματα για το μέλλον της επαναστατικής αλλαγής, για τον κόσμο της ελευθερίας και της αναρχίας που ΙΣΤΟΡΙΚΑ πλησιάστηκε πολλές φορές. Ας θυμόμαστε τον αγώνα του προλεταριάτου στην Ουγγαρία και ας θυμηθούμε τα λόγια τους: «Θα λερώσουμε με τη ματοβαμμένη ουγγρική λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας».

Μάτια μας μπάζετε στα σπίτια σας - εμείς παραμένουμε ξεσηπωμένοι. Μάτια μας ντύετε με καινούρια ρούχα - εμείς παραμένουμε κομψοί. Από δω και περα, 100.000 εργατικά ορθώνονται απέναντί σας. Αν επιθυμείτε να ζείτε με την αυταπάτη μια ψεύτικης ειρήνης, μη μας πάρετε στα σοβαρά. Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμη πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα. Απ' τα δάση μας μπορούμε ακόμη να πάρουμε γερά ρόπαλα. Εχουμε ακόμη καθαρές συνειδήσεις για ν'αντιμετωπίσουμε τα όπλα.

Αν, όμως, πρόκειται να μας πάρετε στα σοβαρά, ακούστε. Κι' επιτέλους καταλάβετε. Δε θέλουμε μόνο να καταμαρτυρήσουμε τα μαρτύρια που τράβηξε ο ουγγρικός λαός στον αγώνα του για τη λευτεριά. Θέλουμε να τραβήξουμε την προσοχή όλων των ανθρώπων στην απλή αλήθεια πως η λευτεριά μπορεί να κατακτηθεί μόνο με την πάλη...

17 ΙΟΥΝΗ 1953. Εργατική εξέγερση στο Ανατολικό Βερολίνο. Φλεβάρης 1953. Εικοστό συνέδριο του ΚΚΣΕ. 1956. Εργατικοί αγώνες στην Πολωνία. Απρίλιος 1956. Σχηματίζεται ο «Κύκλος Πετέφι». 23 Οκτώβρη 1956. Διαδήλωση οργανωμένη από τον «Κύκλο Πετέφι» προς το άγαλμα του Μπεμ στη Βουδαπέστη. Στη συνέχεια σχηματίζεται αυθόρμητη διαδήλωση 100.000 ανθρώπων προς την πλατεία κοινοβουλίου. Διαδήλωση προς το ραδιοφωνικό μέγαρο. Στην πορεία, αποκαθίσταται η αγάλα του Στάλιν στο Δημοτικό Πάρκο. Η μυστική αστυνομία πυροβολεί τους διαδηλωτές έξω από το ραδιοφωνικό μέγαρο. Το πλήθος τους αποπνίγει και αντιστέκεται. Η Ουγγρική επανάσταση αρχίζει. Ως τις 1.00μ.μ. χιλιάδες λαού ξεχύνονται στους δρόμους. Η πόλη ανήκει στους ένοπλους προλετατίους. Συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής.

24 Οκτώβρη 1956. Ο Νάγκυ αναλαμβάνει πρωθυπουργός. Η γενική απεργία αρχίζει. Σχηματίζονται εργατικά συμβούλια. Ρωσικά τανκς εισβάλλουν στην πόλη. Λυσσαλέες συγκρούσεις με τα επαναστατημένα

πλήθη. Η επανάσταση απλώνεται σε όλη την Ουγγαρία. Πολλά από τα ρωσικά τανκς ενώνονται με τους εξεγερμένους. 25 Οκτώβρη 1956. Ξημερώνει η δημοκρατία των συμβουλίων. Μέσα σε μια βδομάδα η κεντρική εξουσία δεν έχει καμιά πραγματική εξουσία. Οι μάχες με τον κόκκινο στρατό και την ΑΒΟ (μυστική αστυνομία του ουγγρικού κράτους) συνεχίζονται. 26 Οκτώβρη 1956. Το νεοσχηματισμένο Εθνικό Συμβούλιο των Ελευθέρων Συνδικάτων κυκλοφορεί το περίφημο ψήφισμά του. Ο αγώνας γίνεται σκληρότερος. 28 Οκτώβρη 1956. Η νέα Βασιτίλ! Τα «παιδιά» (οι μαχητές της ελευθερίας) εισβάλλουν στις φυλακές της Βουδαπέστης και απελευθερώνουν όλους τους πολιτικούς κρατούμενους. Όλοι οι άντρες της ΑΒΟ που συλλαμβάνονταν, δέρονταν μέχρι θανάτου και μετά κρεμιόντουσαν από τα πόδια για να τους φτύνουν τα οργισμένα πλήθη. 29 Οκτώβρη 1956. Οι αντιπρόσωποι των συμβουλίων όλης της Ουγγαρίας στέλνουν ψήφισμα-τελεσίγραφο στο Νάγκυ. 30 Οκτώβρη 1956. Οι μονάδες του κόκκινου στρατού αρχίζουν να αποσύρονται από τη Βουδαπέστη στις 4:00 μ.μ. Οι

ΜΙΚΡΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

εργάτες παραμένουν καχύποπτοι. Η χώρα συνεχίζει να είναι παραλυμένη από τη γενική απεργία. 1 Νοέμβρη 1956. Ο Ιμρε Νάγκυ διακηρύσσει την ουδετερότητα της «Ουγγρικής Λαϊκής Δημοκρατίας». 2 Νοέμβρη 1956. Ο Σοβιετικός αντιπρόσωπος στα Ηνωμένα Έθνη δηλώνει πως οι φήμες ότι τα ρωσικά στρατεύματα ξαναμπαίνουν στην Ουγγαρία είναι ανυπόστατες. 3 Νοέμβρη 1956. Η γενική απεργία έχει γενικευτεί. Τα εργατικά συμβούλια έχουν την κατάσταση στα χέρια τους. 4 Νοέμβρη 1956. Στις 4:00 η ώρα το πρωί της Κυριακής 15 τεθωρακισμένες ρωσικές μεραρχίες με 6000 τανκς εισβάλλουν στη Βουδαπέστη και στις άλλες μεγάλες Ουγγρικές πόλεις. Τα οδοφράγματα ξαναχτίζονται και η θορυαλέα αντίσταση συνεχίζεται. Ο Νάγκυ καταφεύγει στη Γιουγκοσλαβική πρεσβεία. Ο Γιάνος Καντάρ σχηματίζει νέα κυβέρνηση ανδρείκελο των Σοβιετικών. Νοέμβρης 1956. Η λυσσαλέη στρατιωτική αντίσταση σε μεγάλη κλίμακα των Ούγγρων στη Βουδαπέστη σταματά στις 10 Νοέμβρη. Στις άλλες πόλεις συνεχίζεται έως τις 14 του ίδιου μήνα. Στην ύπαιθρο σποραδικές μάχες διεξάγονται και κατά τη διάρκεια του 1957. Οι εργατικές συνοικίες της Βουδαπέστης είναι ισοπεδωμένες, γεμάτες ερείπια και χαλάσματα. Η απεργία συνεχίζεται ακόμα. Στις 16 Νοέμβρη ο Καντάρ αρχίζει διαπραγματεύσεις με τα συμβούλια. Στις 23 ο Νάγκυ συλλαμβάνεται και στέλνεται στη Ρουμανία όπου εκτελείται. Αρχίζει η εκκαθάριση των εργατικών συμβουλίων. Συλλαβίζονται και φυλακίζονται. Παθητική αντίσταση των προλεταρίων. Δεκέμβρης 1956. Τα συμβούλια συνεχίζουν να υπάρχουν παρά την τρομοκρατία του κράτους. Διαδηλώσεις και απεργίες ενάντια στις φυλακίσεις και την καταστολή. Αρκετοί νεκροί σε συμπλοκές σε διάφορες περιοχές της χώρας. Μπροστά στο ενδεχόμενο της 48ωρης γενικής απεργίας που ανακοίνωσε το Κεντρικό Εργατικό Συμβούλιο για τις 11 Δεκεμβρίου, η κυβέρνηση Καντάρ κηρύττει στρατιωτικό νόμο. Στις 15 Δεκεμβρίου επαναφέρεται η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ για το αδίκημα της απεργίας. Εκτελέ-

σεις αγωνιστών ως αντίποινα από την εξουσία. 1957-1958. Στις 17 Νοέμβρη 1957 ανακοινώνεται επίσημα ότι όλα τα εναπομείναντα εργατικά συμβούλια διαλύονται. Αν και ο αγώ-

νας του ουγγρικού προλεταριάτου συνεχίστηκε, η λαμπρή εμπειρία των συμβουλίων περνάει στην Ιστορία του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος.

21 ΟΚΤΩΒΡΗ 1876 Στο παράνομο συνέδριο της Φλωρεντίας παρουσιάζονται και γίνονται δεκτές οι αντιλήψεις της «Εμπρακτής Προπαγάνδας» και του «Αναρχικού Κομμουνισμού».

21 ΟΚΤΩΒΡΗ 1918 Πρώτο πανελλήνιο εργατικό συνέδριο.

23 ΟΚΤΩΒΡΗ 1923 Εργατική Κομμούνα στο Αμβούργο.

23 ΟΚΤΩΒΡΗ 1956 Αρχίζει η ουγγρική επανάσταση των εργατικών συμβουλίων.

24 ΟΚΤΩΒΡΗ 1956 Σοβιετικά τανκς εισβάλλουν στη Βουδαπέστη. Η αντίσταση κορυφώνεται. Γενική απεργία.

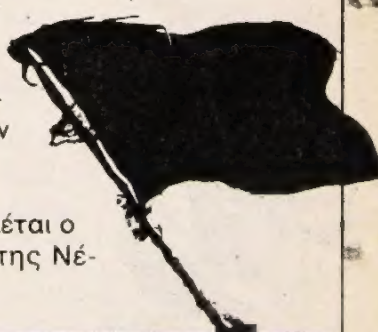
25 ΟΚΤΩΒΡΗ 1806 Γέννηση του Καρλ Μαρξ.

25 ΟΚΤΩΒΡΗ 1856 Πεθαίνει ο θεμελιωτής της αναρχοατομικιστικής θεωρίας Μαξ Στίρνερ.

25 ΟΚΤΩΒΡΗ 1956 Ιδρύονται σε όλη την Ουγγαρία εργατικά συμβούλια. Η εξουσία στον λαό.

26 ΟΚΤΩΒΡΗ 1969 Πεθαίνει ο ποιητής των δρόμων Τζακ Κέρουακ.

27 ΟΚΤΩΒΡΗ 1889 Γεννιέται ο αναρχικός επαναστάτης Νέστορας Μάχνο.

ΤΙ ΑΛΛΟ ΠΕΡΑ από χαιρεκάρια μπορούν να αισθάνονται όσοι από την άλλη όχθη του ποταμού παρακολουθούν τις εξελίξεις του κοινοβουλευτικού συστήματος τα λίγα τελευταία χρόνια; Αν η κρίση ήταν αποτέλεσμα μιας επαναστατικής ζύμωσης τότε θα ήταν ο ενθουσιασμός που θα κυριαρχούσε, έστω κι έτσι όμως, δεν υπάρχει τίποτα που να κάνει δυσάρεστη για μας την εικόνα των δύο κυρίαρχων πολιτικών σχηματισμών, μια εικόνα φαιδρή, μια εικόνα κακοφτιαγμένη, μια εικόνα που διεκδικεί για τον εαυτό της την αίγλη πολιτικής κοσμοϊστορικότητας και κερδίζει το

μόζουν. Αναμφίβολα οι δελφίνοι είναι πλήρως αντιπροσωπευτικοί της σημερινής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

2 Αυτό που πρέπει να προβληματίσει είναι κάτω από ποιες συνθήκες η πορεία διαδοχής σ' ένα κόμμα που κατέχει την εξουσία, με τον αρχηγό-σύμβολο του ζωντανό και εν ενεργεία (ακόμα κι αν περιφέρεται ως Ελ Σιντ) μπόρεσε να εκτραχυνθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε ακόμα κι αυτές οι ανάξιες φιγούρες (χωρίς ίχνος λαϊκού ή έστω κομματικού ερείσματος- πλην ίσως παρατρεχάμενων στελεχών)

ση επιταχύνεται για να φτάσουμε στην ήττα του '89-'90, ήττα που σηματοδοτεί το τέλος της μεταπολεμτικής περιόδου της δημοκρατίας. Κανένα νέο "σκίτημα" δεν έγινε για να βοηθήσει τη "Δημοκρατική Συμπράταξη" να "αναχατίσει την αντιδραση".

5 Από το '85 και μετά το ΠΑΣΟΚ επιλέγει τη στροφή προς την παραδοσιακή Ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία (με τη βούλα μάλιστα της Β' Διεθνούς). Οι ελιγμοί του αποδείχθηκαν ευφυείς. Μόνο που η "δύναμη της αδράνειας" φάνηκε ισχυρότερη. Όσο κι αν η νέα

το '81 εμπροσθοφυλακή του λαϊκισμού (Αυριανή) έχει εγκαταλείψει το σκάφος, οι οργανώσεις βάσης, (με εξαίρεση την αριστερόστροφη όσο και αδύναμη νεολαία) είναι σχεδόν ανύπαρκτες το παλιό ιδεολογικό δίκτυο έχει απλωθεί αφήνοντας τα talk σόου να χειριστούν τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος και να κάνουν τα καπρίτσια (όχι βέβαια ανιδιοτελώς) μισοκακόμοιρων δελφίνων πραγματικά γεγονότα.

7 Κι όμως οι διεκδικητές δειχνουν να διστάζουν.

Η σύγκρουση σε ένα τέτοιο κομβικό πολιτικό χρόνο μπορεί να καταστρέψει όχι μόνο τους μεν και τους δε στο ΠΑΣΟΚ αλλά και ν' ανοίξει ευρύτερους ορίζοντες αποσταθεροποίησης στη δημοκρατική ομαλότητα. Γιατί ο συνδυασμός του δισταγμού και της εξουσιομανίας καταλήγει σε μία απρόβλεπτη όσο και σχιζοφρενική τακτική, και αυτή είναι ακριβώς η τακτική των δελφίνων σήμερα.

θα είναι πύρρειος; θα οδηγήσει σε σφύουρη εκλογική ήττα και διάλυση του ΠΑΣΟΚ φθείροντας ανεπανόρθωτα και το δικό του μύθο. Γι' αυτό επιμένει σε μία διελκυστίδα πυγμής και πλουραλισμού κρατώντας μια ενότητα που είναι ο αναγκαίος όρος για τα τελευταία του σχέδια...

Όμως η Λιάνη, όσο κι αν ψάχνει πολιτικά δεκανίκια στο παπαδαριό και τις φιλανθρωπίες (όπως η προκάτοχός της στο φεμινισμό), ούτε στα γκλόμπ προέκκειται να περπατήσει, ούτε να συντηρήσει το κόμμα. Από μια άποψη αξίζει την κρίση αφού στερεί από στελέχη την ελπίδα διαδοχής και τ' αναγκάζει να χτυπήσουν άλλες πόρτες.

10 Το ΠΑΣΟΚ παραμένει στη ζωή στηριγμένο στην κατοχή της εξουσίας και στη δύναμη της αυταπάτης. Όλοι παίζουν με τη φιλολογία να γίνουν χαλίφης στη θέση του χαλίφη μην μπορώντας να καταλάβουν πως το χαλιφάτο τελειωσε. Γιατί δεν μπορεί να υπάρξει με-

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

θέαμα "κατινίστικου" μαλλιοτραβήγματος...

Η δεξιά βρίσκεται μπλεγμένη σ' ένα τόσο κοινότοπο σκηνικό ίντριγκας και διαμάχης. Ανήκει στη διαδοχία της παράδοσης, γι' αυτό το χώρο, που με εξαίρεση τα λίγα χρόνια του Καραμανλή, ταρακουνιέται από "αιμοβόρες" και βαρύγδουπες αντιπολιτεύσεις από την εποχή κιόλας του Παπάγου. Τη μετακαρμανλική μάλιστα περίοδο οι εσωτερικές εκκαθαρίσεις (ποιος ξέχασε το πογκρόμ Μητσotάκη κατά του Μιχαολιάκου και των φασιστών του το '84) είναι αξιοζήλευτες ακόμα και για τους Σταλινικούς μαίτρ του είδους. Άρα λοιπόν δεν μπορεί να μας ξαφνιάζει η τακτική του "πολιτικού κεφαλαίου" Μητσotάκη ενάντια στο νόμιμο αρχηγό. Έτσι τα βρήκαμε έτσι θα τα αφήσουμε- τι σόι συντηρητική παράταξη είμαστε; Το αληθινό ενδιαφέρον βρίσκεται στην κρίση του ΠΑΣΟΚ. Μια κρίση που είναι η ισχυρότερη έκφραση της ουσίας της συνολικής κρίσης που διέρχεται η ελληνική δημοκρατία.

7 Οι εύκολες διαπιστώσεις είνισθαι να μην μπορούν να αποκαλύψουν την ολότητα της αλήθειας. Ο Παπανδρέου γέρασε. Είναι άρρωστος. Τί πιο φυσικό για το εξουσιαστικό σκυλόλο να σπεύσει κραδαινώντας τα μαχαίροπίρουνά να εκμεταλλευτεί της ευκαιρίας έτοιμο ν' αρπάξει ότι μπορεί από το μεγάλο μπουφέ της κρατικής δύναμης.

Η ταχύτητα κατάρρευσης του ηγέτη, οδηγεί σε παροξυσμό τις διάφορες δελφινόμορφες αναπαρξίες που ονειρεύονται μπαλκόνια και Βρυξέλλες. Έτσι πολιτικοί της μηδαμινότητας ενός Σημίτη, της σοβαροφάνειας μιας Β. Παπανδρέου και του διανοητικού λίκους ενός Πάγκαλου πριονίζουν το κλαρί του αρχηγού χωρίς, μέσα στη βουλιμία τους, να καταλαβαίνουν πως όταν το κλαρί πέσει, ακόμα κι αν δεν τους πλακώσει, αυτοί δε θα έχουν που να σκαρφαλώσουν.

Βέβαια κάθε εποχή και κάθε εξουσιαστικό καθεστώς γεννάει τους "πολιτικούς άντρες" που του αρ-

ν' απειλούν τον αρχηγό κι αυτός ανήμπορος να προσπαθεί να τους κατευθύνει. Η ιστορία του ΠΑΣΟΚ σε αντίθεση με τη δεξιά, έχει να επιδείξει δεκάδες περιπτώσεις όπου η παραμικρή ενόχληση στην ηγεσία, συντρίβονταν αυτοστιγμή. Από τα εξτρεμιστικά μέλη του ΠΑΚ, τους τροτσκιστές, το Τρίτση, τον Αρσένη, τον Πέτσο κλπ, ο Παπανδρέου ουσιαστικά δε γνώρισε εσωκομματικό αντίπαλο. Η τωρινή του αδυναμία είναι μόνο βιολογική.

3 Πρέπει να κατανοηθεί ο ειδικός ρόλος που η ιστορία επιφύλαξε στο ΠΑΣΟΚ. Γεννημένο μέσα στα αποκαϊδια της χούντας, τα πρώτα του χρόνια ακολουθεί μια τρελλή πορεία ανάπτυξης και αυξανόμενης κοινωνικής επιρροής που ολοκληρώνεται στο θεαματικό του άλμα προς την εξουσία.

Το 1981 σήμανε το κορύφωμα αυτού που λέγεται μεταπολίτευση. Η ιδεολογική αυταπάτη οριοθετημένη κάπου ανάμεσα (και παντού) στις αριστερές-προοδευτικές δυνάμεις, αποδείχθηκε η κυρίαρχη δύναμη κοινωνικού ελέγχου της μεταχουντικής δημοκρατίας και μπόρεσε να συμπυκνωθεί μέσα στο ΠΑΣΟΚ κάνοντάς το τον κυρίαρχο εκφραστή της. Ως τέτοιος υποχρεώθηκε ν' ακολουθήσει την ακμή και την παρακμή της. Η ιδεολογία αντίστροφα έγινε το καύσιμο και το κοινωνικό νυστέρι του ΠΑΣΟΚ.

4 Το 1981 είναι το μεταίχμιο της μεταπολίτευσης. Η ιδεολογία, κάτω από το βάρος της (εξ ορισμού αποτυχημένης) υλοποίησής της αρχίζει τη διαδικασία αυτοκαταστροφής. Ο δρόμος προς τον κοινωνικό έλεγχο κλείνει, η κομματική ηγεσία στους ίδιους ρυθμούς χάνει τη δύναμή της. Δεν είναι απλά ότι οι τοπικές αδειάζουν και ο αρχικός ενθουσιασμός πέφτει. Είναι ότι και τόσο αυτοί που ανήκουν στο κόμμα, όσο και αυτοί που είναι απ' έξω άρχιζαν να εκφράζουν την κριτική τους αποϊδεολογικοποιημένα. Το ΠΑΣΟΚ πληρώνει τώρα την ιδεολογική κατάρρευση τη στιγμή που ο ευρωπαϊκός ολοκληρωτισμός ζητάει τους τόκους του.

Το τελευταίο ενεργητικό σκίτημα της ιδεολογίας γίνεται μέσα στην αρνητικότητα του "αντιδεξιού μετώπου" και επιτυγχάνει τη νίκη στις εκλογές το '85. Η κατάπτω-

εικόνα του ΠΑΣΟΚ έφερε την επαναφορά του στην εξουσία η βασική αντίφαση δεν εξαφανίστηκε: το κόμμα είχε τέτοιες δομές που μπορούσαν να ζωογονούν μόνο κάτω

από συνθήκες ιδεολογίας. Στην ουσία του απολυταρχικό, συμπυκνωμένο στη φυσιογνωμία του Παπανδρέου, συνηθισμένο να υπάρχει χωρίς συνολικό σχέδιο και δεσμεύσεις, απαγορεύοντας και την πρόθεση έστω φραξιονισμού (επί τη ποινή της πολιτικής εκμηδένισής) μαθημένο να κάνει ότι θέλει επειδή απλά το θέλει, πέτυχε την νίκη έχοντας υποθηκεύσει τα κέρδη της.

6 Ο Παπανδρέου πλέον υφίσταται αποκλειστικά χάρη του μύθου του, όσο ισχυρός μπορεί να είναι ένας μύθος παρεπόμενο ηττημένης ιδεολογίας. Τη στιγμή που η πρωθυπουργική καρέκλα ισοδυναμεί με "διεύθυνση παραγωγής" των Ευρωπαϊκών πλάνων οι επιδοξοί "επιβάτες" της, στηρίζουν τη δύναμή τους στα ΜΜΕ κάτι που ο "αρχηγός" δεν έχει συνηθίσει και τελικά δεν ξέρει ν' αντιμετωπίσει.

Τα παλιά όπλα χάθηκαν. Η από

8 Η θέση των υπολοίπων - μεσαίων - στελεχών κάνει την κατάσταση χειρότερη. Άλλοι έχουν μετακομίσει στο στάβλο του, κατά τη φτώχη τους γνώμη, επικρατέστερου αλόγου, άλλοι απέχουν αφοσιωμένοι στο οικονομικό ροκάινισμα που συνεπάγεται η βουλευτική ιδιότητα και οι "μικρές καρέκλες", άλλοι μετέχουν στις κάθε λογής ομαδοποιήσεις που θέλουν κάποτε να γίνουν τάσεις άλλοι παντράρον στο παλιό καλό γέρικο αλόγο φαντασιωνόμενοι το επίσημο χρίσμα της διαδοχής μόλις το αποφασίσει ο κυρ Θάνατος.

9 Ο αρχηγός έχοντας πάψει πια να είναι η συνεκτική δύναμη στο κόμμα, έχει καταλάβει πως ακόμα κι αν εκμεταλλευτεί το διάχυτο κι αποχαλινωμένο καιροσκοπισμό των μεσαίων στελεχών, για να σουτάρει "τους αντιπάλους" η νίκη

τα-Παπανδρέου ΠΑΣΟΚ, χωρίς τουλάχιστον να είναι θνησιγενές. Ο παροξυσμός των δελφίνων επιταχύνει την κατάρρευση ενώ οι πόρτες είναι ακόμα κλειστές. Κι αυτό γιατί το ευρύτερο πολιτικό σκηνικό θα αλλάξει. Ο εκσυγχρονισμός, η Ευρωπαϊκή επιβολή, θα οδηγήσουν αργά ή γρήγορα στην ανάγκη για νέες κομματικές συσσωματώσεις οι οποίες θα υπερβούν τα σημερινά κομματικά όρια. Η εμμονή κάποιων να διαδεχθούν τον Παπανδρέου (αλλά και του ίδιου να προωθήσει τη Λιάνη) είναι ουτοπική στο βαθμό που η ιδεολογική κυριαρχία δε θα μπορέσει ποτέ να επιστρέψει στις νέες συνθήκες. Είναι όμως και επικίνδυνη αφού εμποδίζει τις εξελίξεις να πάρουν το δρόμο τους σε ένα σημείο ιδιαίτερα κρίσιμο... Ας τους ευχηθούμε κάθε πιθανή κι απίθανη αποτυχία!